

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΕΤΟΣ 30ον

ΑΡΙΘ. 1105 | ΑΘΗΝΑΙ | ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1917

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ένα σύμβολον.—'Ο άνδρας μου.—Τὰ χριστούγεννα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.—Τὰ ἀνήθικα ἀναγνώσματα.—'Απὸ τὴν ἀσάλευτη ζῶν τοῦ κ. Παλαμά.—Τὸ ἄσπρο τριαντάφυλλο.—'Η ἐπικίνδυνος ἡλικία.—'Η Ἐθνικὴ Τράπεζα.—Νοικοκυριὸ καὶ κουζίνα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΡΙΑ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ : ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΕΤΟΣ 29^{ον}

'Αντίτιμον ἐτησίας ἐγγραφῆς διὰ τὸ ἐσωτερικόν..... Φρ. 10
διὰ τὸ ἐξωτερικόν..... Φρ. 13

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

'Οδὸς Γ', Σεπτεμβρίου 2

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐφημερίδος γίνονται δεκταὶ μόνον ἐντὸς ἐνὸς μηνός.
'Ἐκαστον τεύχος τιμᾶται 1 δραχ.
Τὰ ἀποστελλόμενα πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ φέρουν τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἀποστέλλοντος καὶ νὰ εἶναι καθαρογραμμένα.
Πᾶσα αἴτησις πρὸς ἐγγραφήν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντίτιμου εἰς τραπεζικὴν ἢ ταχυδρομικὴν ἐπιταγήν ἢ καὶ εἰς τοκομερίδια.
Δὶ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου καὶ εἶναι ἐτήσιοι.
Τὰ μὴ δημοσιευόμενα χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΣΩΜΑΤΑ

Θέλτε τὰ τέκνα σας καὶ ἰδίως αἱ νεαραὶ κόραι σας ν' ἀποκτήσουν ὄμμα καλλιτεχνικὸν καὶ ἀγαλατωδες ; Δὲν ἔχετε νὰ κάμετε ἄλλο παρὰ νὰ προμηθευθῆτε ἀπὸ τὸ

NEON ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Γ. ΡΕΒΕΛΑΚΗ

'Οδὸς Αἰόλου 66

ΕΝΑ ΕΙΔΙΚΟΝ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΝ

διὰ τοῦ ὁποίου τὰ ΚΥΡΤΑ ΣΩΜΑΤΑ γίνονται εὐθυτενέστατα καὶ καλλιτεχνικώτατα.

Τὸ γνωστὸν Φαρμακεῖον τοῦ κ. Γ. ΡΕΒΕΛΑΚΗ.

COSTUMES TAILLEURS

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ράπτῃς τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης Σοφίας καὶ τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Ἑλένης.

ΣΤΑΔΙΟΥ 24

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ : ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 30^{ον} | ΑΘΗΝΑΙ | ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1917 | ΑΡΙΘΜΟΣ 1105

ΕΝΑ ΣΥΜΒΟΛΟΝ

'Η γυναίκα ἡ ὁποία παρακάθεται εἰς τὸ προσνέδριον τῆς γενικῆς εἰρήνης εἶναι ἴσως τὸ περισσότερο ἐνδιαφέρον πρόσωπον ἀπὸ ὅλα τὰ παρακαθήμενα μέλη.

Εἶναι μόνη αὐτὴ μεταξὺ τῶν δύο ἀντιθέτων ομάδων, ἡ ὁποία δὲν φέρει καμμίαν εὐθύνην οὔτε διὰ τὴν κήρυξιν τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ πολέμου, οὔτε διὰ τοὺς ἐμφυλίους σπαραγμοὺς τῆς πατρίδος τῆς, οὔτε διὰ τὴν ἀναρχίαν, ἡ ὁποία περιπλέκει τὰς συνηθέσεις καὶ καθιστᾷ προβληματικὸν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Συνεδρίου.

Σύμβολον μᾶλλον παρὰ ἄτομον, ἀντιπροσωπεύει τοὺς μακροὺς ἀγῶνας ὀλοκλήρου τοῦ γυναικείου φύλου ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀληθείας. Ἡ δικαιοσύνη αὐτὴ δὲν εἶναι κατὰ συνθήκην, οὔτε βασίζεται εἰς τὴν σκαιὰν δύναμιν τοῦ ἰσχυροτέρου, ἀλλὰ εἰς τὴν ἰσότητά των ἀνθρωπίνων ἐν γένει δικαιωμάτων καὶ καθηκότων. Δικαιοσύνη ἐνιαία καὶ ἀπόλυτος, ὅπως τὴν ἐννοῆ καὶ τὴν καθορίζῃ ἡ χριστιανικὴ θρησκεία καὶ ὄχι ὅπως τὴν παρεμβόρῳσαν καὶ τὴν ἐφήρῳσαν οἱ διάφοροι ἀντιπρόσωποι αὐτῆς.

Αἱ Ρωσίδες, πρῶται μεταξὺ τῶν γυναικῶν ὅλου τοῦ κόσμου ἐξανέστησαν ἐναντίον τοῦ ψεύδους, ἐναντίον τῆς ἀνθρωπίνης ἀπιστοσύνης, ἐναντίον τῆς κτηνώδους βίας, ὑπὸ τὴν ὁποίαν

προσηρομόζοντο δῆθεν αἱ ἀρχαὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Χριστιαναὶ μὲ τὸν φανατισμὸν τῶν πρωτογενῶν ἀνθρώπων, καὶ μεταξὺ τῶν φυλῶν, τὰς ὁποίας δὲν ἔλαβε τὸν καιρὸν νὰ ἐξασθενήσῃ ὁ πολιτισμὸς ἀντεμετώπισαν τὸν ἀγῶνα τῆς ἰσότητος καὶ ἀδελφοποιήσεως μὲ τὸν φανατισμὸν τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἁγίων τῆς ἐκκλησίας.

Οὔτε ἡ ἀρχικὴ ἰδέα τοῦ ἀγῶνος, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ αὐταπάρνησις καὶ αὐτοθυσία των ὑπῆρξαν κατώτεραι τῶν θυσιῶν τῶν πρώτων ἱερειῶν καὶ πρώτων γυναικῶν ἀποστόλων τῆς θρησκείας τῆς ἀγάπης. Αὐταί, ὅπως καὶ ἐκεῖνα ἀνήκουν εἰς ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις, κατὰ πλειονότητά μάλιστα εἰς τὰς ἐλλεικτοτέρας καὶ περισσότερον εὐγενεῖς. Αὐταὶ ὡς καὶ ἐκεῖνα ἀπληροῦντο οἰκογένειαν, πλούτη καὶ κοσμικὰς ἀπολαύσεις καὶ ἔταξαν ὡς προορισμὸν καὶ σκοπὸν τῆς ζωῆς των τὴν ἐπικράτησιν τῆς ἀληθείας, καὶ τὴν ἐπὶ τῶν ἰδίων θεμελίωσιν ἐδραΐωσιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου ἀδιακρίτως τάξεων καὶ φύλλον.

Τὰ δεσμὰ τῶν δούλων αὐταὶ ἔθραυσαν μὲ τὰ τρυφερά των χεῖρα, ὅπως αὐταὶ ἐσφυρηλάτησαν τῆς χαλύβδινες ψυχῆς τῶν γενεῶν, ποῦ ἐχάρισαν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἓνα Τολστόη καὶ ἓνα Γόρκυ, ἓνα Ἀνδρέϊφ καὶ ἓνα Δοστογιέφσκη.

Τὸ ἔργον τῆς Μαρίας, τῆς μεγάλης Παρθένου.

νου του Χριστιανισμού εδυνάμωσαν εις τας Ρωσικας Στέππας και τους Σιβηρικους Παγους αι Ρωσίδες παρθέναι και αι Ρωσίδες μητέρες, αι οποιαι με τον σταυρον του μαρτυριου και με το λαβαρον της ελευθερίας οδηγουντο εις τα κατεργα και εις την αγχονην απαθεις και αδιαφοροι, με την βεβαιότητα οτι στην γην που εποτιζετο με το αιμα των δεν ημπορουσε παρα να υψωθη και να ριζοβοληση το Δενδρον της Ελευθερίας.

Και αφινοντο να οδηγουνται επι μακραν σειραν ετων, και αι αβραι σαρχες των εσχίζοντο υπο το κνοντ των Κοζακων, οταν και εις την φυλακην ακομη εξακολουθουσαν αφοβα το αποστολικον των εργων. Εκει αρχοντισσαι με στεμματα εισηχοντο με την ανθησιν των δεκα οκτω χρονων των και εξουσαν ολην την ζωην των με της αλυσίδες εις τα ποδια και την πιστιν προς την ελευθεριαν εις την ψυχήν. Εκει υπο το κοινον ατιμοτικον ενδυμα του καταδικου εγινοντο αι θεται μητέρες και αδελφαι των πολιτικων βαρυντων, αλλα και των χυδαιων ογλων, εις τους οποιους εδιδασκαν την αγαπην και ενεπνεαν την πιστιν προς ενα μελλον ευτυχίας και απολυτρώσεως. Πνεύματα και ψυχαι δυναται δεν απεθαρουνησαν αλλ ουτε ηρηθησαν τας αρχάς των, ακομη και ενωπιον των δημιων, οι οποιοι προ του θανάτου τας εβασάνιζαν μαρτυρικά.

Εις την Μητέρα του Γόρκυ, το δυνατο αυτο εργον του μεγάλου συγγραφέως μας διδεται μια θανμασία εις την απλότητά της εικων της δυναμειως της γυναικος εις την προπαγανδιστικην ενεργειαν του σοσιαλισμου. Μια γυναικα του ογλου, αμόρφωτη και αγράμματη μετουσιώνεται και μετεμφυγχώνεται εις μοχλόν προπαγανδιστικόν πρώτης γραμμής. Η αδελφωσύνη της με την μεγάλην κυριαν του κόσμου, η πιστις της εις τα ιδανικά του υιου της την θέτουν πολυ υψηλότερα από την μητέρα των Γράκων και τας ιστορικας μητέρας των μεγάλων της εκκλησίας ανδρων.

Ελέχθη οτι αι Ρωσίδες σοσιαλιστριαι ειχαγ κεφάλια εξημιμένα και ψυχας υστερικας. Ημπορουσε να λεχθη μάλλον οτι εχουν κεφάλια μαθητικώς ισοροπημένα και ψυχας εξαιρετικώς γενναίας και ισχυράς. Δεν υπάρχει δε αμφιβολία οτι εις την σημερινην αμφίβολον κατάστασιν—φυσικώς συνεπή κάθε τοιαύτης ριζικής μεταπολιτέσεως—αι γυναικες θα πρωτοστατήσουν, οχι απλώς ως υπουργοι και κάθηδροι των Συνεδριων της ειρήνης, αλλα κυρίως ως

μεσάζοντες δια μίαν μετριοπαθή συμβιβαστικην λύσιν, σύμφωνον προς τα συμφέροντα του λαου, αλλα και προς της φυλής και του εθνους την προόδο.

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΜΟΥ

Ετελείωσε και το επεισόδιον αυτό και ήλθαμεν μόνοι μας χωρις συντροφιάν εις το Chamoniix μυστικά, κρυφά, χωρις να πάρουν εΐδησιν οι σύντροφοι μας· εφύγαμεν χθες πρωΐ, ενώ ολο το ξενοδοχειον μας εκοιμάτο ακομη. Εμείναμεν εις τον σταθμόν μίαν ολόκληρην ωραν και ομολογώ οτι ως που να ξεκινήση το τραίνο ειχα την αγωνίαν μήπως εξαφνα εμφανισθούν εις το βαγόνι μας τα φλερτ των Γάλλων της Λουκέρνης.

Το περιεργον είναι οτι η απόφασίς μας ελήφθη χωρις καν να γίνη λόγος μεταξύ μας δια το μυστικόν που επρεπε να τηρηθη. Εγώ με την καμαριέρα ετοιμάσαμεν εξαφνα, της βαλίξες το βράδυ, ενώ ο ανδρας μου ελειπε.

Όταν επέστρεψεν από την νυκτερινήν εξοδόν του ειδεν αφνης της βαλίξες δεμένες, ετοιμες. Του ανεκοίνωσα οτι εφεύγαμεν το πρωΐ μόνοι με το πρώτο τραίνο. Ουι θα εσταματούσαμεν εις οιονδήποτε πρώτον σταθμόν για ενα βράδυ και οτι επετα θα επηγαίναμεν εις το Chamoniix.

Δεν μου εξήτησε καμμίαν εξήγησιν δια την αφνιδίαν αυτήν απόφασίν μου, και εγώ δεν ειπα τίποτε περισσότερον. Εκοιμηθήκαμεν αμέσως και την ορισθεισαν ωραν εσηκωθήκαμεν ήσυχα και χωρις θόρυβον, επληρώσαμεν τους λογισμούς μας και εφύγαμεν.

Το Chamoniix είναι ένας από τους ωραιότερους θερινούς σταθμούς της Ελβετίας. Εκατεβήκαμεν εις το ξενοδοχειον της Ρωσσίας και απέναντι εις τα παράθυρά μας εχουμεν την θάλασσαν των πάγων του Λευκου. Όρους η οποια κατεβαίνει δια του Moutan-vert κατ' ευθειαν εως την μικράν μας πόλιν.

Η μικρούλα μου είναι τρελλή από χαράν. Επειδη ειχαμεν φθάσει νύκτα αντελήφθη μόνον το πρωΐ το λευκόν αυτό οραμα, μόλις ανοίξα το παράθυρό μας. Ω! μαμά μου! Τι ωραίο αυτό το γυαλένιο ποτάμι. Γιατί δεν εχουμεν και εις τας Αθήνας τέτοια ωραία ποτάμια.

Της εξήγησα οτι επρόκειτο περι θαλάσσης πάγων, οτι επρεπε να ντυθη ζεστά για να μην κρυώση, οτι θα ανεβαίναμεν αντίκρυ εκεί υψηλά που εφαινετο να σκαρφαλώνη ένας σιδη-

ροδρομικός, και να περνά επάνω από κάτι γέφυρες, που εμοιαζαν σαν ιστοι αρχής, πλεγμένοι εις φοβερούς κρημνούς, ολοπράσινα δασομένους.

Ο πατέρας της ετοιμάζετο εν τω μεταξύ. Έλα λοιπόν, μπαμπά, να ιδής και συ το Άσπρο Βουνό, ειπεν η μικρή. Βάλε μόνο το παλτό σου να μην κρυώσης, επρόσθεσε, γιατί αλήθεια κάνει πολυ κρύο. Και επροσπαθούσε να λύση το δέμα με τα χονδρά επανωφόρια. Είναι πειδ ωραία εδω από την Λουκέρνη με τα βαρειά βουνά, ειπα και εγώ, οταν εκείνος μας επλησίασε. Και προ πάντων είμεθα πειδ ήσυχοι και πειδ μόνοι.

— Περιεργον. Εφανταζόμην οτι η συντροφιά σε ευχαριστούσε, ειπε με ενα μειδίαμα που εμοιαζε μορφασμόν. Και επερίμενα μάλιστα να ιδω μερικους από τους κυριους αυτους, ευθής οταν θα κατέβαινα κάτω. Ησαν τόσο ευχάριστοι, επρόσθεσε με προσποιημένη αδιαφορίαν.

Εγώ εκοκίνισα, σαν να ήμουν ενοχος. Είναι ακατανόητον πως κοκκινίζω, απλώς με την ιδεάν οτι ενδεχόμενον να με υποπιεύονται εις κάτι.

— Μαμά, γιατί κοκκινίζεις, ειπεν η μικρή μου. Μήπως εισαι πάλι αρρωστη, όπως εις τας Αθήνας;

— Μην ενοχλής την μητέρα σου με ανότητες ερωτήσεις, ειπεν ο ανδρας μου. Και πές μου τί Γερμανικά εμαθες με την Φροελάιν. Αλήθεια! Γιατί δεν την επήρες μαζί; Θα εφρόντιζε το παιδι και θα ήσουν πειδ ελευθερα εδω όπως κ' εκεί. Θέλεις να της τηλεγραφήσωμεν να ελθη; Η μικρή την ειχε συνειθίσει και ειχεν αρχίσει να συνηοείται μαζί της.

— Προτιμώ να περιποιομαι μόνη μου το παιδι μου απήνησα δυσαρεστημένη, χωρις ακριβώς να ξερω και εγώ γιατί. Και θα την πέρνωμεν μαζί μας εις τας εκδρομάς, ειπα με την βεβαιότητα οτι θα άντέτεινεν εις αυτό.

Μέσα μου δια μιās ησθανόμην μίαν μεγάλην λύπην, γιατί ειχαμε φύγει από την Λουκέρνη και γιατί ο ανδρας μου εφαινετο μυστηριώδης, και γιατί θα ειχα πάλιν ολην την φροντίδα του παιδιοϋ. Κάτι σαν ενα μεγάλο κενό εγινετο εξαφνα γύρω μου και με εκκρίυσε μία ακατάσχετος επθυμία να αρχίσω να κλαίω.

Επροσπομήθηκα οτι κάτι εξητούσα και εφυγα από το παράθυρο. Γιατί δεν εννοούσα να αφίσω να εννοηθη η λύπη μου. Εκτύπησα την καμαριέραν, εξήτησα να μας φέρουν τους καφές εις το δωμάτιον, να μας ετοιμάσουν

το λουτρό, να με βοηθήση εις το ξετύλιγμα των βαλιζών.

Όλα αυτά ελέγοντο και εγίνοντο με κάποιαν νευρικότητα. Ο ανδρας μου εν τω μεταξύ εσφύριζε την Κάρμεν. Το σφύριγμα εκείνο με επείραζε τρομερά. Μου ήρχετο να του φωνάξω να παύση, να θυμώσω, να ειπώ σκληρά και δυσάρεστα λόγια. Αλλα κυρία πάντοτε του εαυτου μου κατώρθωνα να κρατομαι, να σιωπώ, να φαινωμαι ήσυχη.

Εκείνος, ο οποιος με παρακολουθούσε, χωρις να φαίνεται καν οτι με προσέγει, ειπεν εις την καμαριέρα να μη διατάξη τον ιδικο του καφέ, γιατί θα τον επεργε κάτω, και επρότεινε εις την μικρούλα μας να πάη μαζί του, δια να μείνη η μαμά μόνη να τακτοποιήση τα πράγματα.

Το παιδι που εθεωρούσεν αληθινόν πανηγυρι, οταν ο πατέρας της κατεδέχετο να την πάρη μαζί του, ήρχισε να πηδά από την χαρά της και να ζητη να την ετοιμάσω αμέσως...

Όταν εμείνα μόνη εξέσπασα εις δάκρυα. Και ενώ εκλαια ακράτητα, ερωτούσα αθελα τον εαυτον μου τί ειχα και γιατί ήμουν τόσο δυστυχής. Για μιὰ στιγμή η εικων του συμπαθητικου κυριου της συντροφιάς μας ήλθεν εις την ενθύμησίν μου, με το αυστηρόν και ωραϊον υφος του, με τα λόγια του και τους τρόπους τους τόσο γοητευτικούς. Και επετα τίποτε. Εσβύσθη πειδ για πάντα και ποτέ πλέον δεν ήμπορεσα να ενθυμηθώ ουτε πως ήτο, ουτε τί περιπου μου ειχεν ειπει...

Ητο σχεδόν μεσημέρι, οταν επέστρεψεν ο ανδρας μου. Ευθυμος, ζωηρός, χαριτωμένος, όπως οταν ήτο στα καλά του. Ξέρεις οτι εκάμαμεν ενα θαυμάσιο περίπατο γύρω από την θάλασσα των πάγων, οτι είδαμεν πλήθος κόσμου να σκαρφαλώνη επάνω στα κρύσταλλα, με οδηγούς, που τους εδεναν με σχοινιά και τους επεργαν προς τα επάνω. Και την περιγραφην του πατέρα συνεπλήρωμεν η κόρη με δικά της λόγια πολυ γραφικά και πολυ υπερήφανη, διότι ο πατέρας της την ειχε κρατήσει μαζί του τόσες ώρες.

Το λουτρό από το οποιον μόλις ειχα βγη μου ειχεν ήσυχάσει τα νεύρα. Ειχα πλυθη και καλωπισθη με προσοχήν, ώστε να μη φαίνεται οτι ειχα κλαύσει. Η περιγραφη του περιπάτου των, η ευτυχία που εξωγραφίζετο εις τα πρόσωπά των, η εμμορφία των, όλα αυτά διεσκέδασαν και τα τελευταία ίχνη της λύπης μου. Βαθμηδόν και κατ' ολίγον ο ανδρας μου ανακτούσεν επάνω μου την παληάν επιρροήν του με τα θεριά του λόγια και τας άβρας και

τροφεράς περιποιήσεις, τῶν ὁποίων αὐτὸς καὶ μόνος κατεῖχε τὸ μυστικόν. Αἱ ἡμέραι τῆς δι-
αμονῆς μας εἰς τὴν Λουκέρνην μετὰ τὴν πρόσ-
καιρην καὶ ἐντελῶς παροδικὴν κοκεταρία μου
ἐλησμονήθησαν καὶ ἔμεινα πάλιν ἡ ἀφωσι-
μένη τυφλὰ γυναῖκα καὶ ἡ μητέρα ποῦ ἐλά-
τρευε τρολλὰ τὸ παιδί της.

Σύζυγος φιλόσοφος

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Ὅταν ἐπεριπατούσαμεν ἡ ἀδελφή μου καὶ
ἐγὼ μετὰ τὴν νταντὰ μας τὴν Οὐάρδα εἰς τὰ
πέριξ τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ ἐβλέπαμεν νὰ προ-
βάλλουν ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ κόκκινο χῶμα ἀνεμό-
νες, κρόκοι, ἀσφόδελοι καὶ τὰ ὀλόασπρα ἀστρά-
κια τῆς Βηθλεέμ. ἐλέγαμεν χαρούμενες: Τὰ
λουλούδια ἀνοίγουν. Τὰ Χριστούγεννα εἶναι
κοντά, ἀπαράλλακτα ὅπως τὰ παιδιὰ εἰς τὴν
Γαλλίαν, βλέποντας πίσω ἀπὸ τὰ τζάμια τὸ
χιόνι νὰ πέφτῃ λέγουν: «Νὰ τὸ χιόνι. Ὁ μι-
κρὸς Χριστὸς θὰ κατέβῃ γλήγωρα ἀπὸ τὰ τζά-
κια τῶν σπιτιῶν».

Καὶ ἐπαρφυλάγαμεν εἰς τὸν δρόμον τῆς Γιά-
φας μὴ φανθῶν τὰ καρθάνια ἀπὸ καμήλες
ποῦ φέρουν τῆς κάσσης μετὰ τὰ παιχνίδια ἀπὸ
τὴν Γαλλίαν, τὰ χαριτωμένα αὐτὰ πράγματα μετὰ
τὰ ὁποῖα φαίνεται, ὅτι διασκεδάζουν εἰς τὴν
Δύσει ὅλα τὰ παιδιὰ, πλούσια καὶ πτωχὰ καὶ
τὰ ὁποῖα ἀγνοοῦν ἐντελῶς τὰ ἐδῶ μικρά.

Τί νὰ μᾶς στέλνουν ἄρα γε; ἐσκεπτόμεθα.
Κουκλες, ἢ βιβλία παραμυθιῶν, ἢ κουτιά ζω-
γραφικῆς, τὰ ὁποῖα ὠνειροπολούσαμεν ὅλο τὸ
ἀσφυκτικὸ καλοκαίρι. Ἀλλὰ κατὰ βάθος ἕνα
πρᾶγμα μοῦ ἐφαίνετο πρᾶξενον: πῶς δηλαδὴ
τὰ πράγματα ποῦ μᾶς ἔστειλεν ὁ μικρὸς Χρι-
στὸς τῆς Βηθλεέμ, ὁ ἰδικὸς μας Χριστὸς ποῦ
εἶχε γεννηθῆ δύο βήματα μακρότερα ἀπὸ τὴν
Ἱερουσαλήμ, ἐπήγαινε πρῶτα σ' αὐτὴν τὴν
μακρινὴν καὶ ἀγνωστὴν Εὐρώπην γιὰ νὰ γυρίσῃ
στῆς ράχες τῆς καμήλας στὴ γῆ τῆς γεννή-
σεώς του. Καὶ σκεπτόμενα χωρὶς νὰ τολμῶ
νὰ ρωτήσω τὴ μεγαλειτέρή μου ἀδελφή.

«Καὶ ὅμως ὁ μικρὸς Χριστὸς πρέπει νὰ μὴν
εἶχε ἰδέαν Γεωγραφίας!»

Τὴν ἴδια κατάπληξι εἶχα καὶ ἐμπρὸς στῆς
βιτρίνης τῶν Χριστιανικῶν καταστημάτων, ὅ-
που ὑπῆρχε ὁ Ἅγιος Βασίλης σκεπασμένος
ἀπὸ χιόνι, οἱ συνιθισμένοι Χριστουγεννατικοὶ
λαγοὶ ποῦ ἡ Οὐάρδα ἐπερνούσε γιὰ γάτες (δὲν
ὑπάρχουν λαγοὶ στὴν Ἀνατολή), γουρουνάκια
χιονισμένα, σπιτάκια μετὰ στέγες ἀπὸ κεραμι-
δία, φαῖνοι κουζίνας τοὺς ὁποῖους δὲν ἦταν

δυνατὸν νὰ κατὰλάβουμε εἰς τὴν ἐχρησίμευσαν—
γιατὶ ἐμεῖς στὴν Ἱερουσαλήμ ψήνουμε τὰ σφα-
γία μας μετὰ κάρβουν καὶ χωμένον σὲ τρύπες, —κα-
ροτσάκια γιὰ κουκλες. Ἀλλὰ Θεὸς μου πῶς
ἦταν δυνατὸν αὐτὲς ἢ ρόδες νὰ κυλοῦν στοὺς
ἀκατάστατους δρόμους τῆς Ἱερουσαλήμ; γιατί
σ' ἐμᾶς ἀμαξάκια παιδιῶν ἦταν ἡ ράχες καὶ τὰ
χερῖα τῶν νταντῶν. Σὲ μιὰ βιτρίνα παριστά-
νετο ἕνα κυνήγι μετὰ δένδρα ἀγνωστα γιὰ μᾶς,
μιὰ πρασινάδα πυκνὴ ἐπίσης ἀγνωστὴ χλόη
καὶ ἀπὸ φανταστικὰ ζῶα μετὰ σκάλες στὸ κεφάλι
ποῦ ὠνόμαζαν ἐλάφια, ἀλλὰ ποῦ εἶχαν του-
λοῦπες ἀπὸ χιόνι (πάντα καὶ παντοῦ αὐτὸ τὸ
αἰώνιο χιόνι ἀφοῦ στὴ Βηθλεέμ δὲν χιονίζει
ποτέ) καὶ ποῦ τὰ ὠνόμαζαν δορκάδες, καὶ
ποῦ ἀγαποῦσα ἰδιαιτέρως γιατί ὁ μπαμπᾶς
μοῦ εἶχε διηγηθῆ πῶς ἦταν μαγεμμένες πρι-
γκιποπούλες. Ἀλλοίμονο! σ' ἐμᾶς δὲν ὑπῆρ-
χαν ἄλλα ζῶα παρὰ καμηλοπαρδάλεις, τιπο-
τένια βεβαίως ζῶα ἀφοῦ δὲν μιλοῦσε γι' αὐτὰ
κινεῖν παρκαμῦθι.

Ἦταν λοιπὸν γιὰ μᾶς ὅλα αὐτὰ ἕνας και-
νοθροῖος παράξενος κόσμος ποῦ ἀρχίζε νὰ κυ-
κλοφορῆ μόλις ἐπλησιάζαν ἡ Χριστουγενναίτι-
κες ἡμέρες πίσω ἀπὸ τὰς βιτρίνες καὶ ἐδυνά-
μωναν μέσα μου τὴν πεποίθησιν ὅτι τὰ Χρι-
στούγεννα τῆς Βηθλεέμ ἔπρεπε χωρὶς ἄλλο νὰ
ἔρχωνται ἀπὸ ἕνα τόπο πολὺ μακρὰ ἀπὸ τὴν
Ἱερουσαλήμ, ἀπὸ ἕνα τόπο ποῦ κυριαρχοῦσε
τὸ κρῦο καὶ τὸ χιόνι, ἴσως ἀπὸ τὴν Ρωσίαν,
ἀπὸ τὸν ὅποιον ἤρχονταν μετὰ μὲ τὰ παιχνί-
δια τύσοι προσκυνηταὶ ποῦ ἔμοιαζαν καταπλη-
κτικὰ μετὰ τῆς ἀσπρῆς τοὺς γενειάδες, τοὺς
γουνένιους τοὺς κούκους, καὶ τῆς χοντρῆς καὶ
ψηλῆς τοὺς μπότες στοὺς Ἅγιους Βασίλιδες
ποῦ ἔβλεπα στῆς βιτρίνες.

Ἀλλὰ ἐκεῖνο πάλιν ποῦ δὲν μπορούσα νὰ
καταλάβω ἦταν τὸ ὅτι, γιατί ἂν ὁ μικρὸς Χρι-
στὸς εἶχε γεννηθῆ ἐκεῖ πέρα στὴ Δύσει, ὅλος
αὐτὸς ὁ κόσμος ἤρχετο νὰ τὸν λατρεύῃ στὴν
Ἀνατολή μας. Καὶ σὰς βεβαίως δὲν ἦταν λί-
γοι οἱ προσκυνηταί, ὅλοσιν ἤρχονταν καὶ και-
νούγια καρθάνια, τόσοι πολλοὶ καὶ ἀπὸ τύσα
μέρη τοῦ κόσμου, ὥστε μπορούσες νὰ μάθης
τὴ γεωγραφία ὅλης τῆς σφαιρᾶς πολὺ καλλι-
τερα ἀπὸ ὅτι τὴν ἤξερε τὸ θεῖον τέκνον. Γάλλοι,
Ἄγγλοι, Αὐστριακοὶ, Ἀρμένιοι, Ἕλλη-
νες, ἀκόμη καὶ Κιρκάσιοι. Ἦταν ἀδύνατον νὰ
περάσωμε ἀνάμεσα στὰ τόσα πλήθη ποῦ ἦταν
συναγμένα καὶ τοὺς διαφόρους ἐμπύρους μετὰ
καροτσάκια ποῦ ἐπωφελοῦντο τῆς εὐλαθείας
τῶν εὐσεβῶν. Ἀλλως ἡ Οὐάρδα δὲν ἤθελε νὰ
με βγάξῃ αὐτῆς τῆς ἡμέρας γιατί ἐφοβεῖτο τὸ

κακὸ μάτι τῶν Εὐρωπαϊκῶν φακῶν ποῦ οἱ ζέ-
νοι ἐσταματοῦσαν ἀπάνω μας σὰν νὰ εἴμαστε
ἐμεῖς καὶ ὄχι αὐτοὶ ἄξιοι περιεργείας. Ὅχι!
ἀλήθεια ἡ Ἱερουσαλήμ δὲν μᾶς ἀνῆκεν πειά.
Ἐπροτιμοῦσαμε νὰ καθόμαστε στὸ σπίτι. Ἀλ-
λως τε, εἶχαμε ἐτοιμασίαι. Ἡ μαμά δὲν μπο-
ροῦσε νὰ παραδεχθῆ τὰ Χριστούγεννα χωρὶς
δέντρο καὶ χωρὶς κριθαρόψωμο. Γι' αὐτὸ ἔ-
πρεπε νὰ ζημιῶνουμε καὶ νὰ καθαρίζουμε ὅλες
τῆς ἡμέρας. Ἐκεῖνο ποῦ πολὺ ἐσκότιζε τὴν
μαμά ἦταν τὸ δέντρο, στὴν Παλαιστίνην δὲν
ὑπάρχει ἔλατο, γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ἀρκεσθῶ-
με στὸ πεῦκο ποῦ ὁ ὑπῆρέτης μας ὁ Ἄλῆς ἐ-
πήγαινε καὶ ἔκοβε μόνος του στὴν κοιλάδα.

— Ἄ! πῶς αἰσθάνεται κανεὶς τὰ Χριστού-
γεννα, ἔλεγε ἡ μαμά, γιὰ νὰ παρηγορηθῆ μπρο-
στὰ στὸ ψηλόλιγνο πεῦκο, ἀπὸ τὴν ἔλλειψι
τοῦ ἐλάτου. Ὅσῳ γιὰ μὲνα τὸ ζήτημα αὐτοῦ
τοῦ ἀγνωστοῦ δένδρου μετὰ ἔκαμε νὰ τὰ χάνω
κυριολεκτικῶς. Τί σχέσις, μπορούσε νὰ ὑπάρ-
χῃ μετὰ αὐτοῦ τοῦ ἀνεύρετου ἐλάτου καὶ
τοῦ Χριστοῦ ποῦ εἶχε ζήσει ἀνάμεσα σὲ ἐληές
καὶ ἀμπέλια, ποῦ εἶχε ξαναδώσῃ τὴ ζωὴ σὲ
μιὰ ἀπότρη ἀκρὴ καὶ ἐμπρὸς εἰς τὸν ὅποιον
εἶχαν κλίνει ταπεινὰ οἱ φοῖνικες; Καὶ ὕστερα
τὰ στολισμάτα τοῦ δένδρου καθὼς ἔλεγε ἡ
μητέρα μου, μετὰ ἀπῆλπιζαν. Ἐσυχαίνομαι
κυριολεκτικῶς αὐτῆς τῆς πολυχρῶμης καδένες
ποῦ ἡ ἀδελφή μου ἔπλεκε μετὰ προσοχὴ ἐπάνω
στὸ πεῦκο, ὅπως καὶ τῆς σημαιοῦλες, τὰ τε-
χνητὰ λουλούδια, τὰ χρυσομένα καρύδια, ἀ-
φοῦ ἡ χώρα ἦταν γεμάτη ἀληθινὰ πορτοκάλια
καὶ λεμονιῆς τῆς Ἰάφας, αὐτοὺς τοὺς ὠραίους
καρπούς τοῦ ἡλίου, καὶ στὸν κῆπον μας μοσχο-
βολοῦσαν ἡ ροδακινιῆς, καὶ οἱ ἀμύγδαλιές εἶχαν
βάλει τὰ γορτινὰ τοὺς φῶρεμα.

Τέλος ἔφθασε ἡ παραμονὴ τῶν Χριστουγέν-
νων. Ἀφοῦ στὴν Εὐρώπην ἡ νύχτα πέφτει ἐνω-
ρῆς ἡ μητέρα μου ἔκλεισε τὰ παραθυρόφυλλα
καὶ μᾶς ἔβαλε σὲ μιὰ κάμαρα μετὰ μερικῆς φι-
λενάδες μου ποῦ εἶχαν προσκληθῆ, ἐνῶ οἱ με-
γάλοι κατεγίνοντο στῆς τελευταῖες ἐτοιμασίαις.
Ἡ πόρτα ἀνοίξεν ἐπὶ γέλους καὶ εὐρεθήκαμεν
ἐμπρὸς στὸ φωτισμένον πεῦκο, ἐνῶ ἀκούαμε τῆς
φωῖς τῆς μητέρας μου καὶ μερικῶν συγγενῶν
νὰ ψάλλουν πίσω ἀπὸ τὸ ἄρμόνιον ἕνα παρκαπο-
νιαρικό ψαλμὸν.

Βεβαίως ἤμουν εὐτυχῆς διὰ τὴν γενναϊοδα-
ρία τοῦ μικροῦ Χριστοῦ ποῦ μοῖ εἶχε φέρει ἕνα
καλὸ μέρος ἀπὸ τὰ δῶρα ποῦ βλέπαμε στῆς
βιτρίνες, ἀλλὰ αἰσθανόμουν μιὰ ἐλαφρὰ μελαγ-
χολία ἴσως ἀπὸ τὴν κακὴν ἐντύπωσιν ποῦ μοῖ
ἔκανε αὐτὸ τὸ μασκραμένον πεῦκο, ἴσως ἀπὸ

τὸν μελαγχολικὸ ψαλμὸν ἢ ἴσως ἀκόμη ἀπὸ τὴν
ἔλλειψιν τοῦ ἀληθινοῦ φωτός τῆς ἡμέρας ποῦ
εἶχαμε διώξει κλείνοντες τὰ παράθυρα γιὰ νὰ
μᾶς φαίνεται ὅτι εἴμαστε στὴν Εὐρώπην. Τὴν
ἄλλη ἡμέρα ἐπήγα ἔξω μετὰ τὴν Οὐάρδα (ἐνῶ ἡ
μαμά καὶ ἡ ἀδελφὴ ἔκαναν ἐπισκέψεις εἰς τὰ
Εὐρωπαϊκὰ σπίτια, μετὰ τὴν ἀγαπημένη μου Βη-
θλεμιανὴ νταντὰ ποῦ εἶχε βάλλει τὰ γιορτινὰ
τῆς φορέμα, τὸ χρυσὸ βέλο τῆς Τραπεζοῦν-
τος καὶ τὴν μακρὰ μεταξωτὴ τῆς φούστα ποῦ
εἶχε ὅλα τὰ χρώματα. Ἐπήγαμε στὴν πόρτα
τῆς Ἰάφας νὰ συναντήσουμε ἄλλες Βηθλεμια-
νές ποῦ εἶχαν ἔλθει νὰ προσκυνήσουν ἐμπρὸς
στὴν φάτνη τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας.

Αὐτὸ τὸ χρονοὶ ἡ φάτνη τοῦ Χριστοῦ μας
εἶναι ἐξαιρετικὰ μεγάλῃ καὶ ὠραία. Ἐχει ἔλ-
θει ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ὁ μικρὸς Χριστὸς ξανθὸς
καὶ ροδοκόκκινος εἶναι ξαπλωμένος γυμνὸς εἰς
φυσικὸν μέγεθος στὴν ψάθα. Κάτω ἀπὸ μιὰ
στέγη ἀπὸ κεραμιῦδια (δὲν ὑπάρχουν τέτοιαις
στέγες στὴν Παλαιστίνην) ἕνα γαϊδουράκι καὶ
ἕνα βόδι (δὲν ὑπάρχουν βόδια στὸν τόπον μας)
τὸν ζεσταίνουν (δὲν κάνει ποτέ κρῦο ἐδῶ) μετὰ
τὴν βαρεῖά τους ἀναπνοή, ἐνῶ συγχρόνως οἱ
βοσκοὶ τοῦ φέρουν πρόβατα ἐπάνω στοὺς ὤμους
των.

Σοβαρῆς ἡ γυναῖκες τῆς Βηθλεέμ περνοῦν
ἐμπρὸς σ' αὐτὴ τὴν εἰκόνα ποῦ ἔρχεται ἀπὸ
τὸ Παρίσι. Δὲν φανταζόνται κἄν ὅτι αὐτὸ τὸ
παιδάκι μετὰ τὰ γαλάζια μάτια εἶναι ὁ θεὸς
τοὺς συμπατριώτης καὶ ὅτι αὐτὴ ἡ εἰκὼν πα-
ριστᾷ μιὰ στάνη τοῦ τόπου των.

Θαυμάζουν τὸ ἐξωτικὸν αὐτῶν τῶν πραγμά-
των καὶ παραξενεύονται πῶς αὐτὴ ἡ ὠραία
κυρία (ἡ Παναγία) καὶ αὐτὸς ὁ καλὸς δέσποτας
τῆς ἀπόμακρης χώρας (ὁ Ἰωσήφ) ἀφίνουν τὸ
παιδί τους ὀλόγυμον.

Ἀλλὰ μετὰ μᾶς ἡ Οὐάρδα βγάζει μιὰ φωνή.

— Πῶ πῶ, αὐτοὶ οἱ καταραμένοι φέρουν
σκυλιὰ στὸν ὄμο τους. Καὶ ὁ γέρω παπᾶς μετὰ
μεγάλῃ δυσκολίᾳ τὴν πείθει ὅτι δὲν εἶναι
σκυλιὰ ποῦ προσφέρουν οἱ βοσκοὶ στὸν Χριστό,
ἀλλὰ καλὰ πρόβατα μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι εἶναι
Εὐρωπαϊκὰ γι' αὐτὸ ἔχουν ἀλλοιώτικον κεφάλιν
καὶ πεῖο ἀδύνατον οὐρά.

ΤΑ ΑΝΗΘΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Δέν είναι μόνον τὸ κακὸν ζωντανὸν παράδειγμα καὶ ἡ κληρονομικότης οἱ κυριώτεροι παράγοντες τῆς καταστροφῆς τοῦ παιδικοῦ χαρακτήρος. Τὸ κακὸ βιβλίον, καὶ ἐν γένει κάθε ἀνάγνωσμα, ποῦ δὲν στηρίζεται εἰς υγιεῖς βάσεις ἔχει ὀλεθρῆσαν ἐπιρροὴν εἰς τὸν παιδικὸν ἐγκέφαλον. Ἡ ἀνήθικος φιλολογία εἶναι ἡ μεγαλύτερα αἰτία τῆς παιδικῆς καταστροφῆς. Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ νέα μυθιστορήματα εἶναι σύνολον αἰσθηματολογίας ψεύτικης καὶ ἐρωτικοῦ ἐκφυλισμοῦ, ὅπου ἡ κακοήθεια παρουσιάζεται ὑπὸ τὰ γοητευτικώτερα χρώματα, ἐνῶ ἡ ἀρετὴ λάμπει διὰ τῆς ἀπουσίας της.

Τὰ βιβλία αὐτά, γενικῶς ἀπευθύνονται εἰς τὰς αἰσθήσεις, ἐκδίδονται εἰς εὐθηνὰς ἐκδόσεις, συχνὰ εἰς ὀλιγόλεπτα φυλλάδια διὰ νὰ γίνονται προσιτὰ καὶ εἰς τὰ πτωχότερα παιδικὰ βιβλάντια. Σκορπίζουν δὲ εἰς δόσεις τὸν κακὸν σπόρον, ὁ ὁποῖος καρποφορεῖ ἀποτελεσματικὰ, διαστρέφει κάθε ἠθικὸν συναίσθημα καὶ ἐπιφέρει τὰ καταστρεπτικώτερα διὰ τὸ παιδί ἀποτελέσματα τῆς μεθοδικῆς ἀνηθικότητος, ἡ ὁποία ὀδηγεῖ εἰς τὸ ἐγκλημα καὶ εἰς τὴν αὐτοκτονίαν, εἴτε τὴν ψυχικὴν, εἴτε καὶ τὴν φυσικὴν.

Ἡ πορνογραφικὴ γυμνότης μὲ τὴν ὁποίαν ἐξοικειοῦται τὸ παιδί εἰς τὰ κατά δόσεις παρεχόμενα φαῖλα ἀναγνώσματα εἶναι τὸ δραστηριώτερον δηλητήριον διὰ τὴν νέαν ψυχὴν, εἰς τὴν ὁποίαν φονεύεται καὶ δηλητηριάζεται κάθε καλὸν καὶ ὠραῖον.

Ὁλόκληρος τάξις ἐνὸς Λυκείου εἶχεν ἀποφασίσει πρὸ ἐτῶν νὰ αὐτοκτονήσῃ εἰς ὀρισμένην ἡμέραν καὶ ὥραν. Καὶ τὸ τραγικὸν δράμα ἐπραγματοποιήθη, συννεπεία ἀναγνώσεως βιβλίων ἀπαισιοδόξων, μὲ ἀρχὰς τοῦ Σοπερχάουερ καὶ μὲ παραδοξολογίας συγγραφέων ἐκφύλων ἀπὸ ἀσωτίας καὶ καταχρήσεις.

Μόνον τὸ δυνατόν τῆς ἀναγνώσεως τοιούτων βιβλίων ἀπὸ παιδιὰ δεκατριῶν καὶ δεκατεσσάρων ἐτῶν ἀποδεικνύει τὸ ἀσθενικὸν καὶ ἐκφυλλὸν περιβάλλον ἐνὸς σχολείου, εἰς τὸ ὁποῖον διδάσκαλοι καὶ διδασκάλισσαι πιθανὸν νὰ ἔμαθαν γράμματα καὶ νὰ ἐκτελοῦν πιστὰ τὰ σχολικὰ προγράμματα, βεβαίως ὅμως δὲν ἔχουν οὔτε ἰδέαν τῆς παιδικῆς ψυχολογίας καὶ γενικώτερον τῆς παιδικῆς φύσεως.

Βεβαίως μεταξὺ τῶν παιδιῶν ὑπάρχουν φύσεις, τὰς ὁποίας ἡ κληρονομικότης προορίζει εἰς κακὸν τέλος. Ὁ ἀλκολισμὸς, τὰ ἀνίατα νοσήματα τῶν γονέων, ἡ νευρικὴ ἐξάντλησις καὶ ἡ πνευματικὴ ὑπερκόπωση εἶναι περιβάλλον εὐ-

νοικὸν διὰ τὴν πρόωρον τοῦ παιδιοῦ ψυχικὴν ἐξάρθρωσιν, καὶ διὰ τὴν καταστροφὴν, ἣτις τὴν παρακολουθεῖ.

Ἐνας καλὸς παιδαγωγὸς ἡμπορεῖ ἐν τούτοις μὲ ὀλίγην καλὴν θέλησιν καὶ πρακτικὸν νοῦν νὰ προλάβῃ πολλὰ κακά, σχηματίζων μίαν ἀτμοσφαιρᾶν ἀγνῆν καὶ διαυγῆ εἰς τὴν τάξιν του, προκαλῶν τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν παιδιῶν, γενόμενος φίλος καὶ σύντροφός των ἀντι τυράννου καὶ βασανιστοῦ σκληροῦ καὶ ἀποτόμου, ὅπως συμβαίνει τόσον συχνά. Τὸ μεγαλύτερον μυστικὸν τῆς εὐτυχίας εἰς τὴν ζωὴν, εἶναι νὰ συνειθίσῃ τὸ παιδί ἀπὸ τὴν μικράν του ηλικίαν νὰ ἀντικρύξῃ μὲ θάρρος ὅλας τὰς ἐναντιότητας καὶ τὰς δυσμενεῖας τῆς τύχης καὶ νὰ δέχεται τὴν πάλιν καὶ τὸν ἀγῶνα μὲ φαιδρότητα καὶ εὐθυμίαν βέβαιος ὅτι θὰ νικήσῃ.

Εἰς τὰ τελευταῖα ἔτη ὅλα τὰ φιλελεύθερα πολιτεύματα τείνουν νὰ ἐξορίσουν τὴν θρησκείαν ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ὅπως πολλοὶ γονεῖς ὑπὸ τῶν ἀρχῶν αὐτῶν ἐμπορούμενοι ζητοῦν νὰ τὴν ἀπομακρύνουν καὶ ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ἀπεδείχθη δὲ διὰ στατιστικῶν ὅτι ἡ μεγαλύτερα διαφθορὰ τῆς παιδικῆς ηλικίας καὶ ὁ μέγιστος ἀριθμὸς αὐτοκτονιῶν παρουσιάζεται εἰς τοὺς λαοὺς αὐτοὺς. Τὸ παιδί δὲν ἔχει οὔτε τὴν κρίσιν, οὔτε τὴν ἀντίληψιν τῶν μεγάλων, ἀλλ' οὔτε καὶ τὴν ἠθικὴν δύναμιν, δημιουργημα ἀρετῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκαλλιεργήθησαν εἰς διάστημα μακρῶς σειρᾶς ἐτῶν.

Διὰ τὴν παιδικὴν ηλικίαν ἡ ἠθικὴ τῆς θρησκείας ἐπιβάλλεται, διότι εἶναι φρενιῆ καὶ ἀπλή, καὶ στηρίζεται εἰς τὸν νόμον τῆς ἀγάπης, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπόκειται κάθε παιδί καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀντλεῖ κάθε χαρὰν καὶ κάθε ἀπολαυσιν.

Ὁ μέγας οἰκονομολόγος Βάγνερ ἔκαμε πολὺ περιέργους καὶ ἀποφασιστικὰ παρατηρήσεις εἰς τὸ θέμα αὐτό. Μία συγκριτικὴ μελέτη ἀριθμῶν τὸν ἀναγκάζει νὰ ὁμολογήσῃ τὴν προστατευτικὴν ἐπιρροὴν τοῦ καθολικισμοῦ ἐπὶ τῆς ἠθικῆς ἀντοχῆς τῶν λαϊκῶν μαζῶν. Ὁ Μορσίλη μέγας παιδολόγος λέγει. «Οἱ λαοί, οἱ πραγματικῶς χριστιανικοὶ εὐρίσκονται εἰς τὸ κατώτατον ὄριον τῆς ἐγκληματικότητος καὶ τῆς αὐτοκτονίας.

Καὶ τοῦτο διότι ἡ θρησκεία καὶ μάλιστα ἡ καθολικὴ διδάσκει ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι μία διαρκῆς δοκιμασία καὶ ὅτι ὁ ἀληθὴς χριστιανὸς ὀφείλει νὰ ὑποτάσσεται εἰς αὐτὴν διὰ νὰ κερδίσῃ τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν.

Ἡ ἐγκαρτέρησις αὐτῆ εἶναι ἰσχυρὰ διότι τὴν ἐμπνέει ἡ ὑποταγὴ εἰς τὸν θεῖον νόμον καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη εἰς τὸν θεόν. Ἄν καὶ συνοδεύε-

ται συχνὰ ἀπὸ πολλὰς πικρίας δίδει ὅμως τὴν ἡρεμον χαρὰν ἢ ὁποῖα προστατεύει ἀπὸ κάθε κακὴν σκέψιν καὶ κάθε πρᾶξιν παράνομον καὶ ἀνήθικον.

Φυσικά, ἡ θρησκευτικὴ μόρφωσις δὲν θὰ συνοδεύεται σήμερον πλέον ἀπὸ τὰ συμβολικὰ ψεύδη καὶ τὰς παραδόσεις ὡς ἐδημιούργησεν ἡ ἀμάθεια καὶ αἱ μῦθοι προλήψεις μᾶς ἐποχῆς, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὴ ἡ ἐκκλησία θὰ ἐρυθρεῖ καὶ θὰ ἐξανίσταται σήμερον.

Ἡ θρησκευτικὴ μόρφωσις θὰ στηρίζεται εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἀγάπην, τοὺς δύο μεγάλους καὶ υγιεῖς παράγοντας τῶν δυνατῶν χαρακτήρων.

Παιδαγωγός

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΑΛΕΥΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ κ. Κ. ΠΑΛΑΜΑ

ΜΥΡΟΛΟΓΙ

Ὅχι· ὁ Χάρος δὲ σὲ πῆρε
Σὲ μὴν ὦρα ἐρωτικῆ
Σ' ἄρπαξεν ἐσένα ὁ Ἥλιος,
Λιόκαλο παιδί!
Καὶ σὲ πῆγε στὰ παλάτια του
Γιὰ νὰ σὲ χορτάσῃ ἐκεῖ
Μὲ τὸν ἔρωτα ποῦ εἶν' ὅλος
Μιὰ φεγγβολή.
Φωτομύριστ' ἀνθία θὰ σοῦ κόψῃ,
Καὶ καρποὺς φωτόγλυκους· θὰ λούσῃ σε
Μέσα σὲ φωτόχυτο ρυάκι,
Θὰ σοῦ ράψῃ μιὰ φωτοστολή,
Καὶ θὰ σὲ γυρίσῃ ἐδῶ καβάλλα
Σὲ ἀστρομέτωπο ἐλαφάκι.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΩΝ ΠΡΩΤῶΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Κάθε ποῦ σὲ φέρν' ἡ αὐγὴ,
Κάθε ποῦ σὲ παίρνουνε τὰ σκότη,
Φαίνεσαι στὸν κόσμον καταπόρφυρος,
Θεὲ πατέρα αἱματοπότη!
Ἄπο αἶμα ἕνα λουτρὸ σοῦ ἀθανατίζει
Τὴν ἀκαταμέτρητη ὠραϊότη·
Τὸ αἶμα θρέφει σε καὶ ζώνει σε,
Θεὲ πατέρα αἱματοπότη!
Γιὰ νὰ σβύσουμε τὴ δίψα σου,
Θύματα χιλιάκριβα σοῦ σφάζομε,
Τὰ μονόκλινα παιδιὰ μας.
Ἄν καὶ αὐτὰ δὲ σὲ χορταίνουν,
Σοῦ ἔτοιμάζομε μιὰ θάλασσα
Μ' ὅλο τὸ αἶμα ἀπ' τὴν καρδιά μας!

ΣΤΟΧΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ὅπου ἠχοῦσαν οἱ ναοὶ Ἰσταννά,
Γέροντον γκρεμισμένοι βουβοὶ λίθοι·
Κάποια σκιαχίτρα, κάποια ὄνειρατα,
Θεοὶ λέγονταν, τοὺς πῆρε ἡ λήθη.
Φύγατε κ' ἐσεῖς ἀγύριστα,
Χρυσοπλάστες τῆς ἰδέας, ὦ Μῦθοι!
Τυφλοὶ νόμοι σταῖδια Ἀπέραντα
Σπρώχνουν πύρινων ἀβύσσων πλήθη.
Ὅμως ὅμοια ὁ χρυσομάλλης νεκρὸς Φοῖβος,
Ὅμοια καὶ ὁ ἥλιος ποῦ ζῆ τώρα ὁ ἀβυσσόκοσμος.
Κονεῖς, θεὸς ἡ νόμος, ἐδῶ κάτω
Δὲ μᾶς λύτρωσε καὶ δὲ θὰ μᾶς λύτρωσῃ
Μῆτε ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ ἔρωτα,
Μῆτε ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ θανάτου.

ΜΟΛΩΧ

Τῶν Ἑλλήνων τὴν πατρίδα;
Βάρβαροι τὴν ἀτιμάζουν!
Ὅπου ἀνθοπετοῦσαν οἱ Ἔρωτες,
Παραδέρνει ἡ νυκτερίδα.
Στὴ νυχτιά μας μιὰ πυγολαμπίδα,
Τῶν ἀρχαίων ἡ μνήμη, ψευτοφέγγει·
Κι' εἶναι μιὰ νυχτιά ποῦ δὲν τὴ διώχνει,
Τοῦ παντοτινοῦ μας ἡλιοῦ ἀχτίδα!
Καὶ πατρίδα καὶ ψυχὴ ρουφᾶν
Βάρβαροι ἀπὸ βάρη καὶ ἀπὸ ὕψη.
Κι' ὅταν, μ' ἕνα τρισβαθὸ ὄχ!
Τῶν Ἑλλήνων θεέ, ρωτοῦμε σε:
«Εἶσ' ἐσὺ ὁ ξανθὸς Ἀπόλλωνας;»
Ἄποκρίνεσαι: «—Εἶμ' ἐγὼ ὁ Μολώχ!»

ΟΛΑ ΤΑΣΤΡΑ

Ὅταν σὲ πρωτόειδα ἀγνάντια μου,
Ὅ ἐσύ, Μοῦσα ἀπὸ τὸ φῶς,
Ἐλαμπε στὸ μέτωπό σου
Ὁ αὐγερινός.
Καὶ εἶπα: «Ἀκόμα, ἀκόμα θέλω!»
Καὶ σὲ ξαναεῖδα, ὦ! πῶς!
Κ' ἔλαμπε στὸ μέτωπό σου,
Ὅ ἐσύ, Μοῦσα ἀπὸ τὸ φῶς,
Τὸ φεγγάρι. Καὶ εἶπα: «Ἀκόμα!»,
Καὶ ξαναεῖδά σε· Ὅ τὸ μέτωπο!
Κι' ὁ ἥλιος ἔλαμπε σ' αὐτό.
Καὶ δὲ χορτάσα, κι' ἀκόμα
Καρτερῶ σε νὰ μοῦ φέρῃς
Τὸν ὀλόαστρο οὐρανό.

ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΧΩΡΙΣ ΧΕΡΙΑ

Με τεχνητά χέρια ὁ μὲν ἕνας ποδηλατεῖ, ὁ δὲ ἄλλος
σκαλίζει κῆπον.

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἐπέρχον ὅταν νὰ ἦταν μεγάλη ἑορτή. Ἡ δυὸ οικογένεια μετὰ τὸ πρόγευμα ἐπῆραν ἀμύξια καὶ ἐπῆγαν στὸ Φάληρο. Γιὰ πρώτη φορά καὶ ἡ μητέρα τῆς Ἄνας εἶχε λάβει μέρος, ντυμένη καὶ στολισμένη, πράγμα ποῦ δὲν τῆς εἶχε συμβῆ τόσα χρόνια τελευταίως. Ἐτύχε νὰ μὴν ἔχη κεφαλόπονο καὶ νὰ αἰσθανθῆ μιὰ ἀσυνείθιστη συγκίνηση γιὰ τὸ κατόρθωμα τῆς κόρης τῆς. Ἡ χαρὰ τῶν ἄλλων τῆς εἶχε μεταδοθῆ ἀσυναίσθητα, ἂν καὶ κατὰ βάθος εἶχε κάποια ἀνησυχία ἀόριστη, καὶ ὅταν

προαίσθημα ὅτι τὸ δίπλωμα αὐτὸ θὰ ἦταν ἕνας κίνδυνος γιὰ τὸν γάμο, ποῦ τόσο ἐπιθυμοῦσε.

Τὸ βράδυ ἐδείπνησαν στὴν ἀκρογιαλιὰ στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Ἰσσελεμεντέ, προσκαλεσμένοι ὅλοι ἀπὸ τὴν ἐξαδέλφη, ἡ ὁποία ὅσα εἶδεν τὸ ὄρατο μαργαριτάρι νὰ λαμποκοπᾷ εἰς τὸ λαιμὸ τῆς κόρης τῆς, τόσο αἰσθάνονταν νὰ δυναμώσῃ ὁ ἐνθουσιασμός τῆς γιὰ τὴν Ἄνα, τὴν γενναίαν δωρήτρια, ἡ ὁποία οὔτε ἐφάνταζετο καὶ τί ἄξιζε τὸ κόσμημα ἐκεῖνο, ποῦ εἶχε χάρισει μὲ τὴν ἀπλότητά.

Ἦταν ὄραια ἀστρόλουστη βραδεῖα, καμωμένη γιὰ ἐκμυστηρεύσεις, γιὰ ρεμβασμούς, γιὰ

Σκύλος τῆς ὑπηρεσίας τῶν φορητῶν Νοσοκομείων
τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

ποίηση. Τὰ τρία κορίτσια ἐτράβηξαν μετὰ τὸ φαῖ τῆς καρτέλας των, μακρότερα ἀπὸ τὸ μεγάλο τραπέζι καὶ ἄρχισαν νὰ κάνουν σχέδια καὶ νὰ ἐκμυστηρεύονται τὰ μυστικά των ἢ μιὰ στὴν ἄλλη. Ἡ Ἀμαλίτσα εἶχε λάβει ἕνα γραμματάκι σὲ τριανταφυλλὶ χαρτί, ἀπὸ ἕνα μαθητὴν γυμνασίου ποῦ τὴν παρακολουθοῦσε, ὅλο τὸν περασμένο χειμῶνα εἰς τὸ σχολεῖο, εἰς τὸν περίπατο, παντοῦ ὅπου ἐπήγαυε. Ἦταν κλεισμένο μὲ μιὰ καρδιὰ ἀπὸ ἀσημόχαρτο, περασμένη μὲ ἕνα βέλος, καὶ γραμμένο μὲ κόκκινο μελάνι, ποῦ ἐσυμβόλιζε, ὅπως τὸ ἐξηγοῦσεν. πῶς ἦταν ἔτοιμος νὰ χύσῃ τὸ αἷμά του, ἂν δὲν ἀνταπεκρίνετο στὸ αἶσθημά του.

Ἡ Ἀμαλίτσα ἔδωκε κρυφὰ τὸ γραμματάκι στὴν Ἄννα καὶ τὴν παρακαλοῦσε νὰ τῆς κάμῃ τὴν ἀπάντησι, ἂν ἐνόμιζε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀπαντήσῃ. Ἡ μικρότερη ἀδελφὴ εἶχεν ὑποπτεῦθῃ ὅτι κατὶ ἐσχεδιάζαν κρυφὰ ἀπ' αὐτὴν καὶ ἐξητοῦσε νὰ μάθῃ τί εἶπαν.

— Θὰ τὸ πῶ τῆς μητέρας ποῦ ἔχετε μυστικά, εἶπε φοβερίζοντας.

— Κ' ἐγὼ θὰ τῆς πῶ τί λὲν ἢ συμμαθήτριές σου γιὰ τῆς φιλίας σου μὲ τὴν Ἀργυρῆ, ἢ μᾶλλον γιὰ τὸν ἀδελφὸ τῆς, τὸν Εὐέλπι.

— Νὰ μὴ μαλώνετε, εἶπεν ἡ Ἄννα, γιὰ τέτοιες κουταμάρες. Γιατὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ λιμοκοντόροι κοροϊδεύουν τὰ κορίτσια ποῦ τοὺς προσέχουν. Καὶ οἱ πειὸ καλοὶ ἀπὸ τοὺς νέους λένε ψέμματα.

— Καὶ σὺ λοιπόν, γιὰτὶ ἔγραψες; εἶπεν ἡ μικρότερη, ἢ ὅποια ὅμως ἐσταμάτησε τὴν φράσιν τῆς.....

— Ἐγὼ ἀλήθεια, ἔγραφα, εἶπεν ἡ Ἄννα καὶ δὲν ἐμετάνοιωσα γιὰτὶ ἔγραψα, ἂν καὶ δὲν ἐγνώρισα ποσὲ τὸν φίλο μου παρὰ μόνον ἀπὸ τὰ γράμματά του. Ἐγὼ ἔγραφα ὅπως θὰ ἔγραφα καὶ σὲ μιὰ φιλενάδα μου, ἢ ὅπως θὰ ἔγραφα εἰς ἕνα ὄν ποῦ νὰ μὴν ὑπῆρχε. Ἦταν μιὰ ἀνάγκη, ξέρω κ' ἐγὼ πῶς νὰ τὸ πῶ, μιὰ ἐπιθυμία νὰ λέω τί ἐσκεπτόμουν καὶ τί ἠσθάνομουν μέσα μου. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἔπαυσα νὰ γράφω αἰσθάνομαι ὅταν νὰ μὴν εἶμαι ἄνθρωπος, ὅταν νὰ εἶναι μιὰ μηχανὴ ποῦ τρώει καὶ ντύνεται καὶ κοιμάται.....

Τὴν χαμηλόφωνη αὐτὴ καὶ σιγαλὴ ὁμιλίαν τῶν τριῶν κοριτσιῶν διέκοψεν ὁ πατέρας τῆς Ἄννας, ὁ ὁποῖος τῆς ἐπλησίασε γιὰ νὰ τοὺς προσφέρῃ ἕνα εἶδος γλυκίσματος ποῦ εἶχεν ἑτοιμάσει πρόχειρα, ὅπως ἔκανε στὰ νεῖατά του καὶ εἰς χρόνια καλλίτερα. Ἦταν φέτες μῆλα καὶ πορτοκάλια μὲ τὰ φλοῦδια των, τὰ ὅποια ἐπιτίξε μὲ ἄφθονη ζάχαρη, ἐμούσκευε μὲ μπόλικο κονιάκ, καὶ ἔπειτα τὸ ἀνάβε μὲ σπέρτο. Ἐγί-

νονταν ἀμέσως μιὰ ὠραία ὀλογάλαζη φλόγα, ἢ ὅποια ἔκκιγε ὅσο ὑπῆρχε κονιάκ καὶ ἔδιδε μιὰ πικάντικη γλυκειὰ καὶ καμμένη γεῦσι στὰ ὀπορικά αὐτά.

Ἐλάτε, κορίτσια, σερβίρετέ το στὰ πιατάκια καὶ μοιράστε το. Εἶναι ὠρικότατο καὶ μοῦ θυμίζει περασμένες χαρές. Αἱ! εἶπεν εἰς τὴ γυναικὰ του! Θυμάσαι στὰ βραβύσια τοῦ Γιώργου μας!

Θυμάμαι πῶς στὰ βραβύσια τῆς Ἄννας μας ἐπειδὴ ἦταν κορίτσι, ἐχάιδευε ἕνα μικρὸ ἀρνάκι, ποῦ μᾶς εἶχαν χαρίσει, λέγοντας πῶς ἦταν χρησιμώτερο ἀπὸ τὸ κορίτσι μου.

Ἀρῆστε τώρα τὰ περασμένα, εἶπεν ἡ κ. Μάλθου ἢ ὅποια εἶχεν ἀκούσει τὴν μουσικὴν τοῦ θεάτρου, καὶ ἐννοοῦσε νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἑορτὴ τῆς ἡμέρας μὲ ἕμποια ἰδιαιτέρως ἀπόλαυσι. Προτείνω νὰ πᾶμε στὸ θέατρο. Σήκω Νίκο νὰ ζῆς καὶ τρέξε νὰ μᾶς εὑρῆς καλὰς θέσεις.

— Ὅχι γιὰ μᾶς, εἶπεν μὲ μιὰ φωνὴ ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τῆς Ἄννας. Ἡμεῖς θὰ πᾶμε κάτω. Καὶ φέρνετε τὴν Ἄννα ὕστερα ὅλοι μαζὴ, ἐπρόσθεσεν ὁ πατέρας, ὅταν νὰ μὴν ἤθελε νὰ τὴν ἀφήσῃ μόνη μὲ τὸν γαμπρὸ του.

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ἡ Ἄννα, ὡς ἐκείνη τὴ βραδεὶά δὲν εἶχεν ἰδεῖ ὀπερέττα. Ἐνας Γαλλικὸς θίνος, ἀρκετὰ καλὸς ἔπαιξε τότε εἰς τὸ Φάληρον καὶ ἡ πρωταγωνίστρια μιὰ χαριτωμένη Παριζιάννα εἶχε τὸ βράδυ ἐκεῖνο τὴν εὐεργετικὴν τῆς μὲ τὴν Mascotte, ποῦ ἦτον ἡ μεγάλη τῆς ἐπιτυχία. Μὲ λουλούδια, περιστέρια, στεφάνια καὶ χειροκροτήματα ἐπέσεν ἡ κυλαίκα καὶ ὅταν ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὸ θέατρο, περασμένα μεσάνυχτα ἦσαν ὅλοι ἐθουσιασμένοι. Ἀκόμη καὶ ὁ Νίκος ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐθυμὸς μὲ ὅλους τοὺς αἰφνιδιασμοὺς καὶ τῆς ἀπροσδόκητες περιπέτειας τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἶχε πιεῖ περισσότερο καὶ ἡ μουσικὴ τὸν εἶχε μεθύσει. Τί νὰ σοῦ πῶ ξαδέρφη, ἔλεγεν εἰς τὴν κ. Μάλθου ξέρεις βέβαια νὰ ζῆς καὶ νὰ κάνῃς καὶ τοὺς ἄλλους. νὰ ἀπολαμβάνουν τὴν ζωὴ. Μὰ τὸν Θεό! Νομίζω πῶς τώρα ἔχεις νεώτερη καρδιὰ καὶ εἶσαι πειὸ εὐχάριστη καὶ πειὸ ὡμορφῆ ἀπὸ τότε. Καλὰ λές! Αὐτὰ τὰ κοριτσάκια εἶναι ἀκόμη γιὰ κοῦκλες. Δὲν πιάνουν βέβαια χαρτοσιὰ μπροστά σου!

Τὰ τρία κορίτσια ἐπροχωροῦσαν ἐμπρὸς καὶ δὲν εἶχεν ἀκούσει τὴν κριτικὴν τοῦ Νίκου. Ἡ Ἄννα ὠρισμένως θὰ ἐγίνετο πολὺ εὐτυχὴς, ἂν τὸν ἤκουε, γιὰτὶ μέσα εἰς τὴν ἀσυνείθιστη αὐτὴ ἡμέρα εἶχε στιγμὲς βραθειᾶς λύπης, μὲ κατὶ ἀλλοιώτικες σκέψεις ποῦ ἐχοροπηθοῦσαν ἀόριστα καὶ συγκεχυμένα στὸ κεφάλι τῆς.

Ἡ Ἀμαλίτσα μιλοῦσε δικρκῶς γιὰ τὸ μαργαριτάρι τῆς, ἢ μικρὴ ἐζήλευε γιὰτὶ δὲν εἶχε καὶ αὐτὴ. Ἡ Ἄννα ἐσκέπτετο τὴ κόσμημα ἀπὸ τὰ πειὸ κοριτσίστικα ποῦ εἶχε θὰ τῆς ἐχάραιζε, γιὰ νὰ μὴν τὴν αἰσθάνεται τόσο λυπημένη. Ὅπως δὴποτε ἔκαναν σχέδια γιὰ τὴν ἄλλη ἡμέρα. Ἡ μητέρα τοὺς εἶχεν ὁμιλήσει γιὰ ἐκδρομὴ μὲ τὴν βάρκα καὶ προεξοφλοῦσαν ἀπὸ τώρα τὴν εὐχαρίστησιν αὐτὴν, ἀφοῦ θὰ ἦσαν καὶ ἄλλοι καλεσμένοι καὶ μάλιστα ἡ Ἀργυρούλα μὲ τὸν ἀδελφὸ τὸν Εὐέλπι καὶ ἕνας νέος ἀζωματικός.

Ἐχωρίσθησαν ἐμπρὸς εἰς τὸ σπίτι των. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κίμετε ὅλο αὐτὸ τὸ δρόμο, εἶχεν εἰπεῖ ὁ Νίκος καὶ ἡ κ. Μάλθου ποῦ εἶχεν ἀληθινὰ κουρασθῆ τοὺς ἄφησε νὰ φύγουν μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν.

Ἡ βραδεὶά εἶναι ὠραία εἶχεν εἰπεῖ καὶ θᾶχετε νὰ πῆτε τόσα ποῦ δὲν θὰ καταλάβετε τὸ δρόμο. Αἱ! Νίκο, Ἄννα, καλὴ νύχτα καὶ φρόνιμα. Αὔριο θὰ ἰδωθοῦμε ἂν θέλετε νᾶρθετε στὴν ἐκδρομὴ. Θὰ εἶναι ἀκριβῶς στὴς πέντε τὸ ἀπόγευμα!

Ὁ Νίκος καὶ ἡ Ἄννα δὲν εἶχαν φαίνεται νὰ εἰποῦν μετὰ πρᾶγματτα, γιὰτὶ ἐπεριπαιτοῦσαν σιωπηλοί. Καὶ μόνον ὅταν πειὰ εὐρέθησαν στὸν ἔρημο ἐξοχικὸ δρόμο, ἐκεῖνος ἠθέλησε νὰ τῆς δώσῃ τὸ μπράτσο του δῆθεν γιὰ νὰ τρέξουν γληγωρότερα, πραγματικῶς ὅμως γιὰτὶ στὸ κέφι ὅπως ἦταν ἤθελε νὰ τὴν αἰσθάνεται κοντὰ του ὡς γυναικᾶ καὶ νὰ τῆς μεταδώσῃ λίγο ἀπὸ τὸν πυρετὸ ποῦ ἠσθάνετο νὰ τοῦ κινή τὸ αἷμα.

Ἀλλὰ ἡ Ἄννα ἔμενε κρύα καὶ τὸ σφιζιμο ἐκεῖνο τοῦ χεριοῦ τῆς καὶ τὰ λόγια του τὰ λίγο περίεργα καὶ τολμηρὰ τὴν ἐστενωχωροῦσαν. Θὰ ἤθελα νὰ μὴν ἐτελειώωνεν αὐτὸς ὁ δρόμος, εἶπεν ὁ Νίκος, γιὰ νὰ σὲ αἰσθάνομαι μέσα στὴν ἄσυχν νύχτα ἐντελῶς δικήμου. Καὶ ἔσκυψε νὰ τὴν φιλήσῃ.

Ἀλλὰ τὸ φίλημα μὲ μιὰ ἀπότομη τῆς Ἄννας κίνησι ἔμεινεν εἰς τὸν ἀέρα. Ὁ Νίκος ἐθύμωσε. Νομίζω πῶς ἀλήθεια αἰσθάνεσαι ἀποστροφή γιὰ μένα, τῆς εἶπεν ἔξαφνα ἀπότομα. Καὶ ξέρεις, κορίτσι μου, ὅτι αὐτὴ ἡ κατάστασις δὲν μὲ εὐχαριστεῖ. Καὶ διὰ τῆς βίας μὲ βαναυσότητα κτηνωδῶς ὀρητικὴν ἄρπαξε τὸ κεφάλι τῆς καὶ ἄρχισε νὰ τὴν φιλῇ εἰς τὸ στόμα, εἰς τὰ μάτια, εἰς τὸν λαιμό.

Ἡ Ἄννα δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἀντιταχθῇ εἰς τὴν ἐπίθεσιν αὐτὴν τὴν τόσο αἰφνιδιαστικὴν. Τὴν ὑπέστη πνίγουσα τὰ δάκρυα καὶ ἐκατάπια τὰ σκληρὰ λόγια τῆς ὀργῆς ποῦ ἀνέβανεν εἰς τὸ στόμα τῆς. Εὐρίσκοντο ἄλλως κοντὰ πλέον

εἰς τὸ σπίτι των καὶ ἠλπίζεν ὅτι γλήγορα θὰ ἀπηλλάσσετο ἀπὸ τὴν ἀγρίως ἐπιθετικὴν αὐτὴν ὀρμὴν τοῦ μνηστῆρός τῆς.

Καὶ πραγματικῶς ὅταν εὐρέθησαν πρὸ τῆς ἐξώθυρας τοῦ κήπου ὁ Νίκος ἐφάνη ὡς νὰ εἶχε συνέλθει. Ἄνοιξε μὲ τὸ κλειδί ποῦ τοῦ εἶχεν ἀφήσει ὁ πατέρας τῆς, ἀφήκε τὴν Ἄνναν νὰ μπῆ καὶ τὴν ἠκολούθησε ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι δὲν ἠμποροῦσε εἰς τόσο προχωρημένην ὥραν νὰ τὴν ἀφήτῃ νὰ περάσῃ μονάχη τῆς ὅλο τὸ περιβόλι.

Ὅταν ὅμως ἐπλησίασαν εἰς ἕνα καλυβόσπιτο, εἰς τὸ ὁποῖον τῆς ἡμέρας τῆς καλλιέργειας τοῦ κτήματος ἔμεινεν ὁ κηπουρὸς, ὁ Νίκος ἐδοκίμασε νὰ παρασύρῃ τὴν Ἄνναν εἰς τὸ ὑπόστεγον αὐτό. Ἀλλ' ἐκεῖνη ἀντελήφθη τὸν κίνδυνον καὶ μὲ μιὰν ταχεῖαν κίνησιν ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖρα του, καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ σπίτι, ἐνῶ συγχρόνως ἐφώναζε τὸν πατέρα τῆς.

Αἱ φωναί, τὸ τρέξιμον, ὁ κίνδυνος νὰ ἀνακαλυφθῇ ἀνάξιος κάθε ἐμπιστοσύνης, τὸν ἔκκαμαν νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ φύγῃ πρὶν ἀκόμη φανῇ ὁ πατέρας τῆς κόρης, ἢ ὅποια ἐκτὸς κινδύνου πλέον ἤρχισε νὰ σκέπτεται, ἂν ἔπρεπε, καὶ ἢ ὄχι νὰ μαρτυρήσῃ εἰς τὸν πατέρα τῆς ὅτι εἶχε συμβῆ.

Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸν ἤξευρε κᾶπως βίαιον καὶ ἄγριον δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ὁμιλήσῃ ἀμέσως, πρὶν σκεφθῆ ὠριμώτερα καὶ νὰ μελετήσῃ καλύτερα τὴν ἀπόφασιν τὴν ὁποῖαν ἔπρεπε νὰ λάβῃ. Εὐτυχῶς ὅτι ὅλοι μετὰ τὸ γλέντι τῆς βραδεὶας ἐκείνης ἐκοιμῶντο βραδεὶά καὶ μόνον ἡ κυρὰ Μαριγῶ εἶχεν ἀκούσει τῆς φωνῆς, καὶ ἀντιληφθῆ ὅτι κατὶ εἶχε συμβῆ. Αὐτὴ ἔτρεξε νὰ τῆς ἀνοίξῃ πρὶν ἀκόμη νὰ σηκωθῇ ὁ πατέρας τῆς, αὐτὴ τὴν ἠκολούθησεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ὅπου ἀντελήφθη πόσον ἦτο ὠχρὰ καὶ τρομαγμένη, αὐτὴ τὴν ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς, ὅταν ἐξέσπασε σὲ λυγμούς, αὐτὴ καὶ πάλιν ἄκουσε τὸν πόνο τῆς καὶ τὴν ἐπαρηγόρησε καὶ τὴν ἠσύχασε περισσότερο παρὰ ἂν τὴν εἶχε δική τῆς κόρη.

Τώρα πλέον ὅλα ἐτελειώσαν, εἶπεν ἡ Ἄννα, εὐθὺς ὡς ἐπέρασεν ἡ πρώτη ἐκρήξις τῆς ἀπελπισίας τῆς. Αὔριο θὰ εἰπῶ στὸν πατέρα μου ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς δὲν ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ.....

Ὅχι! προτιμῶ νὰ πεθάνω, νὰ φύγω, νὰ πέσω στὴν θάλασσα, παρὰ νὰ παντρευθῶ. Πές το καὶ σὺ, κυρὰ Μαριγῶ, στὴ μητέρα μου. Τώρα πῶς ἔχω τὸ δίπλωμά μου δὲν εἶναι πειὰ φόβος νὰ βρεθοῦμε χωρὶς ψωμί. Ἐγὼ θὰ ἐργασθῶ, θὰ κερδίζω χρήματα καὶ θὰ τὰ δίδω ὅλα, μὰ ὅλα στὸν πατέρα.

Δύο ὀλόκληρες ὥρες ἐβάσταζεν ἡ σκηνὴ αὐτὴ,

των δακρύων και της απελπισίας, δύο ώρες ατελείωτες που ή κυρά Μαριγώ έπροσπάθησεν όσο μπορούσε να ήσυχάση την Άννα. Και δέν την άφησε μόνη και όταν ακόμη την έπληρεν ο ύπνος, από φόβον μήπως ξυπνήση και εις την απελπισίαν της κάμει καμμιά τρέλλα, τόσο της έφάνηκεν απελπισμένη και αποφασισμένη για όλα.

Δέν τον θέλω, τον συχαίνομαι, δέν θα παντρευθώ, κυρά Μαριγώ, αυτό επανελόμβανεν άνάμεσα εις τους λυγμούς και τα δάκρυά της ή Άννα.

Καλά, κυρά μου, ήσύχασε τώρα. Και αύριο τα λέμε. Ήσύχασε, κοιμήσου. Τώρα είσαι άγριεμένη, ταραγμένη. Άν ή μητέρα σου, που ήταν τόσο ευτυχισμένη σήμερα, σ' άκούση θάχωμε πάλι συφορές και φασαρίες.

Και ή Άννα με τον φόβο καμμιάς νευρικής κρίσεως της μητέρας της έπνιξε τους λυγμούς της, έκτάταπε τα δάκρυά της και έφάνη πειθ ήσυχη.

Έλα, παιδί μου. Γδύσου να πξς στο κρεβάτι σου. Και ενώ έδοκίμαζε να την ξεκουμπώσει το χέρι της άπάντησε το περίφημο μαργαριτάρι. Άλήθεια ή μητέρα σου έστενοχωρήθηκε που έδωκες την άλλη κλωστή το μαργαριτάρι εις την Άμαλίτσα. Και άρχισε να χαιδέυη με τα χονδροπεταισμένα χέρια της το πολύτιμο κόσμημα, ενώ τα μάτια της έσκορπούσαν μια ιδιαίτεροι λάμψη ήδονης. Ξέρεις κυρά μου, έπεν ύστερα από λίγο, πώς ένκ μόνο κομπάλκι, άπ' αυτά μπορεί να κάμη την ευτυχίαν πτωχών ανθρώπων, σαν έμένα. Ξέρεις πόσες γυναίκες θά ζήλευαν την τύχην σου; Καλέ για δές το πώς λάμπει, θεέ μου, τι ώμμορφιά και τι φρεσκάδα. Κι' άπάνω στον ώραϊτό σου λαμό πώς άστράφτει σαν μια άλυσίδα από άστρα.

Η Άννα ξέχασε την λύπη και την απελπισία της εμπρός εις τον ύμνον του μαργαριταριού, που έπλεκε με τόσο κτυπητά λόγια ή κυρά Μαριγώ. Είχε δίκην ή πτωχή γυναίκα. Πόσο ώραϊο έπρεπε να ήταν, ώστε και ή κ. Μάλθου και ή Άμαλίτσα να αισθανθήκαν τόσο χαρά, ενώ ο Νίκος παρ' όλίγον να ξεφώνιζε για να την έμποδίση να το δώση. Και το έξεκούμπωσε προσεκτικά και το άπλωσεν επάνω εις ένα κόκκινο μαξιλάρι, και έπροσηλώθηκε με τόσο θαυμασμό εις την μοναδική εκείνη κλωστή με τα πολύ χονδρά κουκκιά στη μέση, που έμίκραιναν άνεπαίσθητα στα πλάγια και έτελειώναν όπισω εις ένα διακωντένιο κούμπωμα, ώστε και αύτης τα μάτια ήρχισαν να λάμπουν και να έκφράζουν την ήδονικήν απόλαυσιν, που

είχε διακρίνει προητέρα εις την έκφρασιν της ύπηρετριάς.

— Έτσι μεγάλη και άπαράλλακτη 'σαν κι' αυτήν ήταν και ή κλωστή που έδωκες;

— Ναι, νομίζω. Δέν είχα λάβει καιρό να της ιδώ την μια με την άλλη.

— Κρίμα, κρίμα, έπεν ή ύπηρετρία. Και δέν σου έπτε τίποτε ο γραμπρός; Ή μήπως σ' έμάλωσε για αυτό; Θα είναι θαύμα και θα είναι σωστά άγιος και θα πρέπη να σε λατρεύη αν δέν σου έπτε τίποτα. Μα και πάλι αν σου έπτε και αν σου κακομίλησε έχει όλα τα δίκια. Τί λές, καλέ; Αυτό κοστίζει χιλιάδες και χιλιάδες. Και του λόγου σου δέν πρόφθασες να το πάρης και τώδωκες. Ή καυμένη ή μητέρα σου! Της χάλασες όλη της την ευχαρίστησιν την σημερινή. Είχε τόσο σκασίλα και τόσο φόβο μην έθύμωσεν ο γραμπρός.

Κ' έπειτα να σου πω ένκ πράμμα. Τί της θέλεις πειά όλη την ώρα αυτές της ξαδέρφες. Ή μητέρα τους δέν μου πολυαρέσει. Δέν ξέρω δηλαδή έγώ, μα κατά πως μουπε της άλλες και ή μαγέρισσα του κ. Νίκου, δέν της άρσει, μοιάζει, και πολύ ο γάμος αυτός. Ποιός ξέρει; Ίσως και να περιμενεν κληρονομιά, ίσως ναθελε το γραμπρό για της κόρες της, ή...γιατί, ξέρεις ή κακές γλώσσες λένε πως και για λογαριασμό της...

Η Άννα δέν είχε φαντασθή ποτέ τίποτε κακό και ύποπτο ούτε για την κ. Μάλθου, ούτε για τα κορίτσια της. Ήταν ή μόνης της γνωριμίες, ή μόνης φίλες και συγγενείς του καλού όπως δήποτε κόσμου, οι μόνοι άνθρωποι που της έδειξαν συμπάθειαν και ένδικέρον. Τα λόγια λοιπόν της κυρά Μαριγώ και την έλύπησαν πολύ, αλλά και της έφάνηκεν καθαρά συκοφαντία. "Ωστε σε πειόν θα μπορούσε να έλπίη πειά, τίνας τας συμβουλās θα ζητούσε και ποιός θα την βοηθούσε για να πάρη επί τέλους μια οριστική άπόφασι αν όχι στην κ. Μάλθου, την όποιαν τόσο άγαπούσε και έθαύμαζε.

Σκεπτική και συλλογισμένη έμάλζεφε το μαργαριτάρι της και το έκρυβε μέσα εις το μεγάλο κουτί, που είχε και της φιλότερες κλωστές. Και μέσα της κοντά εις την λύπη για όσα της είχαν έπτε ή κυρά Μαριγώ, ήσθάνετο τώρα και την λύπη του μαργαριταριού, που είχε δώσει γιατί ένόμιζε πως την άγαπούσαν, ενώ τώρα ή εμπιστοσύνη της έκλονιζετο.

Εις το κρεβάτι της έμεινεν άγρυπνη πολλή ώρα. Όλα όσα είχαν συμβή εκείνη την ήμέρα, όλα όσα είχαν ιδεί και άκούσει και αισθανθή έπερνούσαν από μπροστά της εις εικόνες τόσο

ζωηρές, ώστε να τα ξαναζή με περισσοτέρην έντασιν.

Η φράσις μάλιστα της κυρά Μαριγώ για της κακογλωσσίες του κόσμου, ή σιωπή της ή έξαφνική ύστερα που είχαν ονομάσει την κ. Μάλθου, κάτι λεπτομέρειες που άλλοτε είχαν περάσει άπαρατήρητες και που της ήρχοντο τώρα στον νού, όλα αυτά την έκαμαν να χάση κάθε διάθεσιν ύπνου.

Και μόνον περι τα ξεμερώματα, κουρασμένη πειά και εξηντλημένη άπεκοιμήθη για να συνεχίση στον ύπνο της της ίδιες έντυπώσεις άνακτωμένες με γεγονότα άσχετά και περίεργα, εις όνειρα που την έξενεύριζαν εις βαθμόν έντελώς άσυνείηστον για την ήλιμία της.

Η ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΗΛΙΚΙΑ

Πρός τον αρχιτέκτονα μου Joergu Malthe

Άγαπητέ μου Malthe

Είμεθα δυο καλοί φίλοι, δέν είνε αλήθεια; και θα μείνωμεν έτσι, αν και ή τύχη μās χωρίζει για πάντα. Θα είσαι βέβαια λυπημένος γιατί σου έκρυψα την αλήθεια, αν και είχες όλην μου την εμπιστοσύνην και όλην μου την φιλίαν. Και τώρα ακόμη μου είναι αδύνατον να σου έξηγήσω την διαγωγήν μου και να σου εμπιστευθώ τί μου συμβαίνει, διότι μου είναι αδύνατον να άφίσω βλέμμα ανθρώπου να εισδύση εις την ψυχήν μου.

Δέν έξέχασες βέβαια την βραδεία εκείνη του περασμένου Σεπτεμβρίου, όπου σου έμλησα για μια φίλη μου που ήθελε να χωρίση και ή όποια ήθελε να της σχεδιάσης μια βίλλα υπό την όποιαν θα έστέγαζε το υπόλοιπον της μοναστικής της ζωής. Και από το βράδυ εκείνο μιλούσαμε για την λευκήν έπαυλιν μαζί ενφ ή φαντασία σου έσχεδιάζε όχι μόνον την αρχιτεκτονικήν της διαίρεσιν αλλά και την διακόσμησιν και τα έπιπλα ακόμη.

Και ένθυμούμαι με πόσην χαράν έκαμενες την εργασίαν αυτήν, αν και σ' έδυσαρεστούσε το μυστηριώδες πρόσωπον του όποιου την παραγγελίαν έκτελούσες, και μάλιστα όσάκις σου έλεγα: κάμε την σαν να ήταν ιδική μου. Μου ήτο αδύνατον να σου όμιλήσω καθαρότερα από λεπτότητα προς τον άνδρα μου.

Λοιπόν ναι, έγώ, μόνη έγώ θα κατοικήσω την Λευκή Βίλλα και όταν την έλαβα, διεξενυμένη πειά, εις την κατοχήν μου ή σκέψις μου έστράφη προς εσε με ένα μεγάλο εύχαριστώ, το όποιον τόσο ψυχρά άποτυπώνεται εις το χαρτί.

Δέν σου έπαγορεύω να μου γράφης, αν

και προτιμώ την σιωπήν εκ μέρους των φίλων μου. Τα γράμματα δέν θα προσθέσουν τίποτε εις της καλές ώρες που έπεράσαμεν μαζί, όμιλούντες για όλα και για τίποτε. Έχω την ιδέαν ότι δέν είχαμεν διόλου πνεύμα, αν και δέν έπλήτταμεν ποτέ.

Ξέρω πόσο θα σε λυπήση ο αίώμος αυτός χωρισμός, άλλ' είσαι νέος και έχεις την ώραϊαν εργασίαν σου και το ώραϊότερον πνεύμα σου εις την εκτέλεσιν της. Εις τα βάθη της μοναξιάς μου θα σε ένθυμούμαι πάντα με υπερηφάνειαν, διότι με έμαθες να βλέπω κάθε μεγάλο και ώραϊο [και μου έμεινε ζωηρά ή δίψα του αιώνιου κάλλους του κόσμου αυτού.

Όπως δήποτε εγκαταλείομαι εις το πεπρωμένον μου, κλείνω την πόρτα της Λευκής μου Βίλλας και ή ιστορία μου τελειώνει.

Έλοία Λίντνερ

Άπό το νησί μου. - Εις το άντρον μου.

Η πρώτη μέρα μου πέρασε. Ο Θεός να με βοηθήση να κατακυλήσω και της έπόλοιπες. Πράγμα δύσκολον, αφού όλα, με πειράζουν, από τη μυρουδιά του καινούργιου ξύλου και του φρέσκου χαρτιού, ως το μουρμουρίσμα της βροχής που αισθάνομαι επάνω από το κεφάλι μου.

Τί ιδέα έξωφρενική αλήθεια να καπελώσω την κάμαρά μου με γιολιά. Αισθάνομαι σαν να ζω κάτω από μια όμπρέλλα βροχής, που θα σχιστή από τη μια στιγμή στην άλλη και θα με περιλούση, ίσως ενώ θα κοιμούμαι. Άν βέβαια κατορθώσω να κοιμηθώ. Γιατί και ο ύπνος μου φεύγει, ενώ το κεφάλι μου με καίει.

Ένα όλόκληρο χρόνο έμελετούσα την άποφασί μου και να που τώρα δέν καταλαβαίνω γιατί έκαμα ό,τι έκαμα, και μάλιστα αν δέν έκαμα μια ήλιθία τρέλλα. Άρά γε τα έξωφρενικά νεύρα μου δέν μου έπαιξαν κανένα κακό παιγνίδι!

Πόσο είμαι μόνη! Και πως ή θέλησίς μου έχει παραλύσει! Φοβούμαι! Άλλά ό,τι έγινε έγινε και δέν μπορεί να ξεγίνη. Δέν πρέπει λοιπόν να μετανοώ. Το κακό είναι που ή τρομερή αυτή βροχή έχει εισδύσει εις τα κόκκαλά μου, με σκοτίζει, με τρελαίνει!...

Τί θα γείνω, Θεέ μου! με την μοναδική συντροφία των δύο αυτών θηλυκών, με τα όποια δέν με συνδέει τίποτε. Ποιόν να ιδώ και με ποιόν να μιλήσω. Βέβαια ή καμαριέρα μου δέν είναι άντιπαθητική, αλλά δέν μπορώ φυσικά και να μιλω μαζί της. Όσο για την μα-

γείρισα έχει κολλήσει στο μαγειρείο της, σαν τους δράκους εις της σπηλιές των. Μόνον που την βλέπω μου φαίνεται καμωμένη για την ερημότητα.

Ποτέ στην ζωή μου δεν αισθάνθηκα τόση απογοήτευση αλλά και ποτέ μου δεν αναγκάσθηκα να αντιμετωπίσω την αθλιότητα με όσην υπομονήν έτσαλαπατούσα της λασπωμένες αλέες για να φθάσω εις το έρημο αυτό σπίτι, όπου κανένα λουλούδι δεν μου ζειδίασε.

Όπως δήποτε δεν έδειξα καμιά λύπη και αν έλειπεν η βροχή!... Η Jeanne και η Τορρ καθαρίζουν ακόμη. Θαρω πώς θα ξενοκτίσουν για να πλένουν, να τρίβουν, να τακτοποιούν, σαν να περιμένουμε καλεσμένους. Έγώ λύνω τα μπαούλα μας, τ' αφίνο και τα ξαναπιάνω, ξαφνισμένη για της πολλές τουαλέτες μου. Σκέπτομαι ότι θα έπρεπε να της στείλω σε κάποια από της περίφημες αυτές φιλανθρωπικές αγορές, αφού εδώ ούτε χρειάζονται ούτε μου κάνουν ευχαρίστησι.

Μιά φορεσιά από μαύρο μερινό και ένα σαλάκι άσπρο πλεχτό, είνε ό,τι μου χρειάζεται εδώ. Ο Θεός ξέρει πώς επιθυμούσα να εύρισκωμ την στιγμήν αυτήν στο σπίτι μου, έστω και με σύντροφον της ανίας μου μόνον τον άνδρα μου. Γιατί επί τέλους τί κάνω εδώ και τί θέλω; Ίσως απέκτησα την ελευθερίαν να κλαίω χωρίς να δίδω λόγον εις κανένα... Φυσικά όλη αυτή η δυσθυμία μου οφείλεται εις την βροχήν. Δεν είναι βέβαια υστερική ιδιοτροπία μόνον η επιθυμία μου να εύρεθώ εδώ. Πάντως για φυλακή, είναι εξαίρετος φυλακή.

Από τας σημειώσεις της μοναξιάς μου.

Χθές είχα τα νεύρα μου. Σήμερα είμαι ζωρη και εύθυμη σαν πουλί. Θεέ μου! Τι δουλειά από το προί. Έκρεμάσαμεν της εικόνας με καταστροφήν των τοίχων, εις τους οποίους εκάμαμεν τριάντα εξ τρύπες περιττές, χωρίς να είναι δυνατὸν να της σκεπάσωμεν. Και τί άδεξιότης εις το κρέμασμα αυτό. Όπως δήποτε η δουλειά έγεινε και η εντύπωσις δεν είναι άσχημη.

Αλλά γιατί έδωκα εις την Τορρ την εικόνα της βίλλας μου να την κρεμάση στην κουζίνα της, αφού ήτο το μόνον δώρον του αρχιτέκτονος Malthe. Μήπως έφοβούμην να την βλέπω!...

Η Jeanne έγέμισε το σπίτι λουλούδια και τώρα το αισθάνομαι τελείως δικό μου, με ζωή κάτω από το λούσιμο του ήλιου που λάμπει θανμάσια. Τα ξιπλά είναι ώραία ζωγραφισμένα από τον Malthe, πάντα ο Malthe...

Ευτυχεις οι άνθρωποι που άρκοονται εις την συντροφιά του εαυτού των. Έγώ όμολογώ ότι βρίσκω το λευκό μου παλάτι πολύ άδειο ίσως γιατί μυρίζει παντού καινούριο ξύλο, ίσως γιατί δεν υπάρχει πουθενά ούτε ιδέα σκόνης, ίσως γιατί όλα είναι τόσο παστιρικά, ώστε δεν ξέρει κανείς που να βάλη το πόδι του. Ένω εκεί κάτω όλα μυρίζαν την ζωή, έστω και παλιά...

Το φεγγάρι είναι στο πρώτο του τέταρτο. Και φυσά ένας άερας τόσο κρύος, ώστε μόνον που τον άκούω μου έρχεται να βήχω. Είμαι κάπως αδιάθετη, ίσως από την πολύ μοναξιά! Και δεν μένω καν το πρώτο εις το κρεβάτι, έστω και από κοκεταρία, για να μη γεράσω γρήγορα.

Δεν έχω περάσει ακόμη την πόρτα του κήπου και είμαι αποφασισμένη να μείνω θαμμένη στην γωνιά μου αυτή, όπου επί τέλους πρέπει να συνειθίσω να ζω.

Η Jeanne με παρακολουθεί με το βλέμμα, για να μνηθί εις της συνήθειες μου. Άλλά Θεέ μου, τί θέλει η νέα αυτή κοπέλα στην ερημιά μου, όπου δεν υπάρχει έλπις να αποκτήση συνάδελφον άνδρα... Γιατί καμαριέρης εδώ θα είπη: έρωτες, μαλώματα, ζήλιες ή γάμους και άλλαγες προσωπικοῦ. Και αυτά δεν θα γίνουν ποτέ, γιατί έννοω να μη χαλάσω την ήσυχία μου! Το πολύ μπορώ για να μεταβάλω την μονοτονία της ζωής της, να την μάθω whist και κάποτε να παίξω μαζί της.

Η Τορρ διασκεδάει με πατιέντσες. Φαίνεται να ρωτά τα χαρτιά, αν κανένα ναύαριον δε θα ρίψη τίποτε νέυτες ξαφνικά στο έρημονήσι μας...

Η Jeanne ανέκάλυψε το μυστικό των μαλιών μου και μου εξήγησε την άδειαν να μου τα κτενίξη και προς το βράδυ, την άραν λέγει που τα μαλλιά μου ξυπνοῦν. Το βέβαιον είναι ότι κτενίζει θανμάσια και ότι αφίνομαι ώρες ολόκληρες εμπρός εις τον καθρέπτην μου εις την διάθεσίν της. Δένει και λύνει τα μαλλιά μου, όπως της άρέση. Άλλοτε στεφανώνει το μέτωπό μου σαν με σαρίκι, ή μου κάμνει Έλληνικό κτένισμα, ή τα μοιράζει και τα άπλόνει στο κεφάλι μου σαν σκούφια και παίζει με αυτά, σαν με ένα μπουζέτο άγριολούλουδα. Ίσως γιατί εκάτάλαβε πώς είμαι υπερήφανη για τα μαλλιά μου, τα περιποιείται τόσο και για να με ευχαριστή μου λέγει πώς μοιάζουν σαν φθινοπωρινό δάσος... Θα ήθελα να ξέρω αν αυτή η κόρη έρχεται από τους πέντε δρόμους, ή από καμιά πτωχή νοικοκυρική οικογένεια...

Η ΕΘΝ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δηλοποιεί ότι συμφώνως τῷ άρθρῳ 56 τοῦ Καταστατικοῦ ἀποφάσει τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου συγκαλεῖται τὴν 14ην προσεχοῦς Φεβρουαρίου, ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 4ην μ. μ. ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι αὐτῆς ἡ τακτικὴ Συνέλευσις, εἰς ἣν παρακαλοῦνται νὰ παρευρεθῶσιν οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 47 τοῦ Καταστατικοῦ δικαιούμενοι νὰ μετάσχῳσι κ. κ. Μέτοχοι ἢ εἰδικοί τούτων ἀντιπρόσωποι. Οἱ κάτοχοι ἀνωμόνων μετοχῶν, ἐπιθυμοῦντες νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν Συνέλευσιν, οφείλουσι κατὰ τὸ ἄρθρον 51 τοῦ Καταστατικοῦ, 15 ἡμέρας τοῦλάχιστον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν συνεδριάσεων, νὰ καταθέσωσιν ἐπὶ ἀποδείξει τοὺς τίτλους των, ἐντὸς μὲν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Τράπεζαν κατ'εὐθείαν, ἢ τοῦ Ἐν Ἀθήναις, εἰς τὸ Κεντρικὸν Κατὰστημα. Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις παλαιᾶς καὶ νέας Ἑλλάδος, εἰς τὰ Ὑποκαταστήματα αὐτῆς, ἐν Κρήτῃ παρὰ τῷ κεντρικῷ καταστήματι καὶ τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς Κρήτης. Ἐκτὸς δὲ τῆς Ἑλλάδος ὡς ἐξῆς: Ἐν Ἀγγλίᾳ παρὰ τῷ ἐν Λονδίῳ οἴκῳ Hambro and Son. Ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Καίρῳ Καταστήμασι τῆς Τραπεζῆς Ἀνατολῆς. Ἐν Αὐστρίᾳ παρὰ τῇ ἐν Βιέννῃ Wiener Bank Verein. Ἐν Γαλλίᾳ παρὰ τῷ ἐν Παρισίοις οἴκῳ M. M. de Rothschild Freres. Ἐν Γερμανίᾳ παρὰ τῇ ἐν Βερολίῳ National Bank fur Deutschland καὶ ἐν Τουρκίᾳ καὶ Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ οἴκῳ M. D. Zarifi & Cie. Ἐν Σμύρῃ παρὰ τῷ Καταστήματι τῆς Τραπεζῆς Ἀνατολῆς. Δηλοῦται ὅτι ἡ Συνέλευσις τῶν Μετόχων κατὰ τὰς συνεδρίας αὐτῆς θέλει ἀσχοληθῆ εἰς τὰ θέματα τὰ καθοριζόμενα ἐν τοῖς ἄρθροις 54 καὶ 56 τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Τραπεζῆς ὡς καὶ εἰς τροποποίησιν τῶν ἄρθρων τῶν ἀφορώντων τὴν Διοίκησιν. Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Ἰανουαρίου 1918. (Ἐκ τοῦ Τμήματος Ἐπιθεωρήσεως).

ΤΟ ΣΑΪΤΕΜΑ

Και χαμήλωσε, ὦ Φοῖβε, ἀπὸ τὰ ὕψη
Τῶν Ὀλύμπων τῶν ἀγῶν
Πρὸς τοῦ χαίνου τὴν πατρίδα,
Πρὸς τὴ χώρα τῶν ὀκνῶν.
Κ' ἐπαιξες τὴ λύρα, ἀνάβρυσμα
Παναρμονικῶν πηγῶν!
Λόγια σ' ἀπαντήσανε βαρήκοων
Καὶ περίελα τυφλῶν.

Τότε, σὰ νὰ γύρευες τὴν πλάση
Νὰ λυτρώσης ἀπὸ μόλυσμα,
Κι' ἀπ' τὰκάθαρτα ὅλα τὸν ἀέρα,
Ἐρριξες τὴ λύρα, κ' ἔγινες
Σαίτευτῆς, καὶ τὰ σαίτευτες
Τῶν ἀνόητων τὰ κοπάδια πέρα ὡς πέρα!

ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΙΟ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑ

Λάχανα, κουνουπίδια καὶ μπρόκολα εἶναι τὰ μόνον σχεδὸν χορταρικά, τὰ ὁποῖα δὲν ἐξηφανίσθησαν ἀπὸ τὴν ἀγοράν, ἀλλ' οὔτε ἀποκρύπτονται, ὥστε νὰ γίνωνται προσιτὰ μόνον εἰς τοὺς ἐφοπλιστάς, καὶ τὰς κερδοσκοπικὰς συμμορίας τῶν ἐπιτηδείων.

Τὰ κρεμμυδιὰ αὐτὰ ὅπως τὰ ὀνομάζει ἡ βοτανικὴ εἶναι θερμαντικά, σχετικῶς τονωτικά, ἀλλ' ἀκατάλληλα δι' ἀρθροϊτικούς. Ἀνάμικτα με χοῖρινον κρέας, ἢ τοῦλάχιστον χοῖρινον πάχος καὶ με σταφίδες, καὶ μαγειρευμένα με κρασί ἄσπρο ἀρεσίνωτο, εἶναι πιάτο χορταστικὸν γιὰ πολυμελῆ οικογένεια.

Με ρίζι ἐπίσης, προῖον που σχετικῶς δὲν ἐξηντλήθη δίδουν πιάτο θρεπτικώτερον, μάλιστα ὅπου υπάρχουν παιδιὰ, τὰ ὁποῖα στεροῦνται τόσους τώρα μῆνας τὰ ζυμαρικά, τὰ γαλακτερά καὶ τὴς πατάτες.

Όσοι ἠμποροῦν νὰ προμηθεύονται τὸν του κουντιοῦ, σχετικῶς ὄχι πανάκριβον, ἠμποροῦν νὰ τὸν μαγειρεύσουν με τὰ κουνουπίδια εἰς εἶδος πλακί, πολὺ νόστιμον. Φυσικὰ ὁ τόνος προστίθεται στο τέλος, ὅταν τὸ κουνουπίδι εἶναι ἔτοιμον. Γίνεται δὲ καὶ στὸν φούρνο (au gratin) μόνον με τοὺς βρασμένους ἀνθούς τοῦ κουνουπιδοῦ, με πάτους ἀπὸ κουνουπίδι καὶ ἀπὸ τόνον, με σάλτσα ντομάτα, ψημένη με λάδι καὶ κρασί, με τριμμένο ψωμί, με ἑλῆς πράσινες λευκασμέγες καὶ χωρίς κουνουτσία καὶ με λίγη κάππαρη τουρσί.

Τὰ σέσκουλα εἶναι ἐπίσης χορταρικὸ προσιτὸ, ἀνακατωμένα δὲ με σέλινα, πράσα καὶ μαγειρευμένα με λάδι εἶναι πολὺ γευστικά. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ λάδι σπανίζει, ἐνῶ ἑλῆς υπάρχουν δι' ὄσους δὲν ἔχουν προμηθεύειαν λαδιοῦ ἢ ἑλῆς καθαρίζονται ἀπὸ τὰ κουνουτσία των, κόβονται καὶ ἀρτίουν τὸ φαγητό, εἴτε γιαχνί, εἴτε σοῦπα ὀσπρίων, εἴτε ὀυδιήποτε ἄλλο.

Ἡ σοῦπες ὀσπρίων γιὰ τὰ ἀδύνατα στομάχια περνοῦνται ἀπὸ τὸ τρυπητὸ καὶ εἶναι ὀφελιμώτατες. Σοῦπες γίνεται καὶ ἀπὸ περασμένο κἀστάνο, νοστιμώτατες καὶ πολὺ ἀρεστὲς στὰ παιδιὰ με τὴν προσθήκην φρέσκου βουτύρου καὶ ὀλίγης ζάχαρης.

Τὰ κάστανα στῆς ἡμέρες μας ἀπὸ φροῦτο ἔγιναν θρεπτικὸ φαγητό, πολὺ ὑγιεινὸ, ἐπειδὴ περιέχει ἄμυλον καὶ ζάχαρη. Δὲν ἐλαττώνεται ὅπως ἡ πατάτα, ἀλλ' οὔτε ἔχει στριχνίνην.

Πρέπει μόνον ἢ νὰ καθαρισθοῦν ὡμά, ἂν εἶναι Κρητικά—εἶναι καὶ τὰ καλλίτερα—ἢ νὰ ψηθοῦν εἰς τὴν φωτιά καὶ ἔπειτα νὰ παστρευθοῦν καὶ νὰ γίνουν ἢ μὲ τὸ κρέας, ἢ γιαχνί. ἢ πουρέ, ἢ σοῦπα.

Τὰ ντίδια καὶ τὰ ζούματα εἶναι ὠραῖες σαλάτες. Ἀλλὰ ὅταν λείπη τὸ κρέας γίνονται καὶ πουρέ καὶ πλακί, καὶ τσιγαριστά, ἀκόμη καὶ πῆτα, μὲ συνδυασμὸν, ἀπὸ κρομμύδια φρέσκα, ἀπὸ σπανάκι, ἀπὸ ἄνιθο καὶ ἀπὸ φύλλα.

Ὅταν ὑπάρχη ψάρι γιὰ ποικιλίαν καὶ χάρι

οἰκονομίας γίνεται πλακί μὲ ἄφθονα ἀπὸ τὰ ἄνω χορταρικά καὶ οἰκονομοῦμεν ἓνα δεῦτερο πιάτο τώρα ποῦ τόσο μᾶς λείπουν τὰ κάρβουνα.

Μὲ ψάρι ποῦ μᾶς ἐπερίσσευσε εἴτε βραστό, εἴτε πλακί, κάνομεν ρεβιθοκεφτέδες, ἢ σπανακοκεφτέδες, ἀρκεῖ νὰ θυσιάσωμεν ἓνα αἰγό, ὀλίγη ψύχα ψωμοῦ μουσκεμμένη σὲ μιὰ σάλτσα οἰάνδηποτε καὶ ὀλίγα ρέστα σούπας ρεβιθῶν καὶ σπανακιῦ γιαχνί ἢ καὶ πουρέ.

Μὲ μορταντέλα κάνομεν ἓνα ὠραῖο πιάτο μὲ φασόλια. Τὰ βράζομεν εἰς σαλάτα μὲ μιὰ σάλτσα πικάντικη, τὰ τοποθετοῦμεν εἰς τὸ μέσον τῆς πιατέλας στρογγυλεμένα, εἴτε εἰς πυραμίδα καὶ τὰ γαρνίρομεν γύρω μὲ τῆς λεπτῆς φέτες τῆς μορταντέλας, ποῦ ἀντικαθιστᾷ τὸ κρέας, ὅταν λείπη.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΣΤΑΦΙΔΙΝΗ Δρ. 3.20

(Σιρόπιον ἐκ σταφίδος)

ΕΧΟΥΣΑ ΤΗΝ ΛΥΤΗΝ ΠΕΡΙΠΟΥ ΓΛΥΚΑΝΤΙΚΗΝ ΔΥΝΑΜΙΝ ΜΕ ΤΗΝ
ΖΑΧΑΡΙΝ & ΜΕΛΙ

Ἀντικαθιστᾷ ταῦτα εἰς ὅλους αὐτῶν τὰς χρήσεις

ΣΤΑΦΥΛΟΖΑΚΧΑΡΟΝ Δρ. 2.50

(Ἐκ χλωρᾶς σταφυλῆς)

ΔΙΑ ΤΗΝ ΧΡΗΣΙΝ ΜΑΡΜΕΛΑΔΑΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ ΚΟΜΠΟΣΤΩΝ Κ.Α.

Ἐν τῇ χρήσει τηρεῖτε τὰς αὐτὰς μὲ τὴν ζάχαριν ἀναλογίαν

Συνιστῶμεν εἰς τοὺς κ.κ. καταναλωτὰς ὅπως διὰ τὴν λιανικὴν πώλησιν ἀπευθύνονται εἰς τὰ κάτωθι πρᾶτήρια τῆς Ἑταιρίας:

Σοφοκλέους 22.—Σταδίου 40.—Ἑπατείας 10.—Διοσίων 1—Σόλωνος 90

Θεμιστοκλέους 54.—Ἐρμοῦ 119.—Ὀδὸς Ἀδριανοῦ.

Διὰ πᾶσαν χονδρικὴν πώλησιν δεόν ν' ἀπευθύνεσθε εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἑταιρίας (ὁδὸς Σταδίου 19). Τμήμα ἐσωτερικῆς ἐμπορίας.

Ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν κ. καταναλωτῶν ὅπως τὸ ἐμβαπτίζομενον κατὰ τὴν χρῆσιν κοχλιαρίον εἶναι ἐντελῶς στεγνὸν (νὰ μὴ εἶνε βρεγμένον) ὡς ἐπίσης καὶ τὸ δοχεῖον εἰς ὃ πρόκειται νὰ τοποθετηθῇ.

ΖΥΘΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ

ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

Ἡ νέα ὀρχήστρα ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν διεύθυνσιν τοῦ κ.

ΝΤΕΛΜΠΟΥΟΝΟ

καὶ μὲ τὸ γλυκύτατο πρῶτο βιολί τοῦ κ.

ΠΑΣΑΝΕΝΤΕ

Τρίτην καὶ Παρασκευὴν συναυλία.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΤΟΣ 1917

ΔΡΑΧ. 1.000.000 ΚΕΡΔΗ

Καθ' ἐκδόσιν κλήρωσιν ἐκδίδονται 100,000 γραμμάτια ἀξίας δραχμῶν 400.000, παρέχοντα κέρδη εἰς 2,000 γραμμάτια ἀξίας δραχμῶν 200.000. Διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 28 Φεβρουαρίου 1917 ἐξεδόθησαν ὑπ' αὔξοντα ἀριθμὸν 1—25.000 ἀκέραια γραμμάτια παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς ἀκέραιον τὸ κέρδος καὶ τιμώμενα τέσσαρας δραχμὰς καὶ ὑπ' αὔξοντα ἀριθμὸν 25.001—100.000 τέταρτα γραμματίων τιμώμενα μιᾶς δραχμῆς καὶ παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς τὸ τέταρτον τοῦ κέρδους.

Κέρδη ἐκάστης κληρώσεως

Ἄριθ.	Μῆκος κέρδους	ἐκ	Δραχμ.	ἴσους	Δραχ.
1	Μίγα κέρδος	ἐκ	Δραχμ.	80.000	Δραχ. 80.000
1	Κέρδος	ἐκ	»	20.000	» 20.000
2	Κέρδη	ἐκ	»	2.500	» 5.000
6	Κέρδη	ἐκ	»	1.000	» 6.000
16	Κέρδη	ἐκ	»	400	» 6.000
1950	Κέρδη	ἐκ	»	40	» 78.000

Ἡ πρώτη κλήρωσις γενέσεται τῇ 28 Φεβρουαρίου (12 Μαρτίου) 1917, ἡ δευτέρα τῇ 25 Ἀπριλίου (8 Μαΐου) 1917 ἡ τρίτη τῇ 27 Ἰουνίου (10 Ἰουλίου) 1917, ἡ τέταρτη τῇ 31 Ὀκτωβρίου (13 Νοεμβρίου) 1917, καὶ ἡ πέμπτη τῇ 31 Δεκεμβρίου 1917 (13 Ἰανουαρίου 1918).

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Λαχείου τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν, εἰς Ἀθήνας.

Ὁ Διευθύνων Τμηματάρχης: Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

MODES CHAPEAUX
ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ Ι. ΜΑΝΤΟΥΚΑ

Παρελήφθησαν εκ Παρισίων τὰ νέα chic Μοντέλα.

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 38.

Τὰ **ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ** νοσήματα

Θεραπεύονται ἐν τῇ τελείᾳ κλινικῇ τοῦ εἰδικοῦ ὀφθαλμολόγου

ΣΠΗΛΙΟΥ Ι. ΧΑΡΑΜΗ

Τ. ὑφηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κλπ.

ἐν τῇ Ὀφθαλμολογικῇ Σχολῇ τῶν Παρισίων σπουδάσαντος κλπ.

Ἀθῆναι. 20 ὁδὸς Πειραιῶς. Τηλέφωνόν 654,

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑ
ΚΑΠΝΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΤΩΝ ΑΔΕΛΦ. ΜΕΞΗ

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΑΡΩΜΑΤΙΚΑ

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ ΕΚΛΕΚΤΗΣ

ΓΩΝΙΑ ΣΤΑΔΙΟΥ—ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ